

Forum studentesc

● revistă a u. a. s. c. din centrul universitar timișoara ● anul V ● nr. 11 (32) 1977 ● 16 pagini ● 2 lei ●

REPUBLICA XXX

Tara se pregătește să întimpe-
ne noul an în haine de sărbă-
toare. Mai mult ca oricând, a-
ceste zile sînt marcate de ex-
cepționale performanțe munci-
toarești, performanțe care se
constituie ca un omagiu adus
celel de-a XXX-a aniversări a
Republicii. Sînt treizeci de ani
de realizări ale unui popor care,
scăpat de jugul robiei, se
liber și stăpîn pe destinele sa-
le, pe viitorul pe care și-l clă-
dește condus de partid. Aceste
zile sînt încă pline de ecouri-
le Conferinței Naționale a par-
tidului, moment de analiză a-
tentă și matură a realizărilor de
pînă acum, moment de definire
a stadiului în care poporul con-
struiește sigur noua societate
comunistă. Hotărîrile înaltului
forum al comunistilor vor fi că-
lăuze ale activității viitoare,
marcînd drumul pe care trebu-
ie să-l străbată țara noastră
pentru traducerea în viață a
documentelor Congresului al
XI-lea al P.C.R. Republica So-

cialistă România este astăzi o
țară a oamenilor drepți și li-
beri, a oamenilor cinștiți și
muncitori, a oamenilor care,
indiferent de naționalitate, clă-
desc o societate a bunăstării,
păcii și înțelegerii. Noul an va
fi, desigur, un an și mai bogat
în realizări. Certitudinea aceas-
ta ne-o dau oamenii țării pe care
ii știm mereu animați de mai
mult, dar mai ales de mai bine.
Mai bine înseamnă siguranța
că ziua de mîine va fi mai fru-
moasă, că visurile noastre de
viitor vor deveni realități, că
țara va ajunge o țară respectată
între țările lumii. Mai mult în-
seamnă muncă entuziastă, fără
precepușirea unui efort, o
muncă susținută, în chip comu-
nist, o muncă care să demon-
streze calitatea de cetățean li-
ber și mîndru al unei țări în-
tr-un evident salt spre progres.
La cumpănă de ani, acum cînd
anul 1977 se pregătește să pre-
dea ștafeta lui 1978, să ridicăm
cu toții tradiționala ulcică cu
vin și să urăm patriei ani mulți
și rodnici, să urăm, împreună
cu întregul popor, viață lungă,

sănătate și putere de muncă iu-
bitului nostru conducător, tova-
rășului NICOLAE CEAUȘESCU,
să adresăm un gînd bun munci-
torului care e brațul de țarie
al țării, țaranului care trudește
pămîntul pentru un rod mai
bogat, ostașului sînd de ve-
ghe intru apărarea patriei
noastre dragi, intelectualilor,
mințile luminate ale țării. Să
ne dorim cu toți ca anul care
va veni să fie anul realizărilor
depline și mărețe, anul în care
vom face un pas cît mai mare
pe calea progresului și bunăstă-
rii. Să dorim Republicii aniversă-
ri și mai glorioase, să ne urăm
să rămînem aceiași oameni
harnici și cinștiți, într-o țară
dennă de istoria zilelor pe care
și le trăiește stăpînă pe tot
ce are pămîntul românesc mai
bun.

Fie ca țara și oamenii ei să
dăinuiască prin ani spre mai
bine, pentru că România, astăzi,
înseamnă, aici, Republica de
oameni, Republica de muncitori,
Republica păcii și realizărilor
mărețe. La mulți ani, ȚARA!

FORUM STUDENTESC

Fotografie de GHEORGHE TARTAN

CLINCHET DE URARE

Trece-un plug prin tine
La vreme de amurg.
Fumul din uzine
Urcă-n coama unui amurg.

Vin zăpezile-n colind.
Norii sînt corăbii de hirtie
Stelele se-aprind
Pe ceruri de ie.

Trece-un plug prin carte
Ca să scrie cu lumină,
Slovele înalte
Cu arcuri de cetină.

Din corola de petale
Cesul bate ora
Sărbătorii tale,
Sărbătorii tuturor.

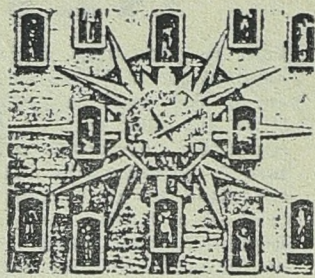
Treizeci de făclii
Ard în țara de dor,
Steaguri purpurii,
În spațiul tricolor.

Clinchet de urare:
Minunății țară,
Tinerețe, înălțare
Revoluționară!

MARCEL SĂMANTA

Consiliul U.A.S.C. din
C.U. Timișoara, redac-
ția revistei „Forum
studentesc”, urează
studentilor și cadrelor
didactice o vacanță
plăcută și tradiționa-
lul La mulți ani!

Puncte de vedere

TELEX

Coordonatele integrării

Perfecționarea procesului instructiv-educativ al studenților, se constituie ca o preocupare de prim rang a conducătorilor asociațiilor studenților comuniști. Rezultatele obținute pînă acum sînt concludente, multe din ele anticipînd, chiar, recentele hotărîri în legătură cu realizarea unui învățămînt modern integrat: organizarea practicii comasate, glisant, transformarea atelierelor școlare în unități productive puternice etc. Dintre preocupările mai recente se pot aminti: corelarea mai strînsă a tematicii proiectelor de diplomă cu direcțiile principale de cercetare științifică aplicată, corelarea activităților la stagiu cu conținutul cursurilor, îmbunătățirea conlucrării studenți-cadre didactice în domeniul cercetării, extinderea colaborării cu întreprinderile și instituțiile de profil corespunzător din municipiu, județ și țară. Toate acestea pe fundalul unei atmosfere de responsabilitate în rezolvarea tuturor problemelor. Există, însă, multe deficiențe și e bine ca ele să fie cunoscute pentru a putea fi remediate. Activitatea de proiectare, de exemplu, s-a fărîmițat pe probleme mărunte, fapt care împiedică asupra volumului de cunoștințe necesar formării ca buni specialiști. Strîns legat de aceasta este și insuficiența dezvoltare și dotare a bibliotecilor de catedră, existînd foarte puține normative, instrucțiuni, proiecte tip, norme interne etc., astfel încît nu sînt create condiții pentru o documentare corectă și corespunzătoare. Evident integrarea instituțiilor de învățămînt superior, împreună cu institutele de proiectare și cercetare într-un sistem unitar de procurare și asigurare a documentației ar duce la o creștere a eficienței muncii de cercetare și proiectare.

O altă carență este dată de necunoașterea preocupărilor actuale de cercetare, a problematicei cu care se confruntă producția în această perioadă. Ea se datorează rușii practicii productive de activitatea întreprinderilor de profil asemănător. Dacă, începînd cu anul III, o mare parte din activitatea productivă și de cercetare s-ar desfășura în uzine, în cadrul unor contacte directe în problemele cercetării între asociațiile studențești și organizațiile U.T.C., eficiența cercetării ar crește.

Ca deficiență substanțială poate fi considerată fluctuația exagerată a cifrelor de școlarizare pe profile și specialități, ceea ce împiedică o organizare de perspectivă, cit mai judicioasă. Organizarea însă trebuie să țină seama de specificul activităților de producție, a operațiilor care se execută la unitățile de producție și necesitățile de instruire. Propunem ca orientarea producției să fie făcută spre acele produse care asigură atît front de lucru, cit și nivel de instruire corespunzător. Foarte bună poate fi considerată inițiativa Facultății de electrotehnică de a ființa ateliere de micro-producție și instruire pentru anii I. Intrucît această execută efectiv practica productivă, ar fi indicat ca ea să fie corelată cu cea de concepție a anilor mai mari.

Toate aceste considerente teoretice sînt însă neglijabile dacă nu se asigură posibilitățile de realizare fizică a rezultatelor cercetării și a valorificării lor. Din păcate se poate constata o rămînere în urmă în ceea ce privește dotarea cu scule, dispozitive și mașini a locurilor de muncă, implicînd prin aceasta o reorganizare, într-un sistem unitar, în funcție de volumul de studenți ore afectat de unitate pentru cercetare.

O problemă rămîne chiar comasarea activității productive intrucît, împreună cu alți factori, fac ca procesul de învățămînt să fie întrerupt de cel puțin 7 ori în cadrul unui an universitar. Soluția comasării rămîne trainică doar dacă perioada este valorificată din plin, deci întreaga aparatură pusă la dispoziția studenților funcționează cu randament maxim. Ori este indeobște cunoscut că mulți studenți nu reușesc să-și termine nici norma minimă sau, în cazul cercetării, activitatea se rezumă, de cele mai multe ori la desene, calcule etc.

Poate că și cadrele didactice au nemulțumiri în privința desfășurării activității de cercetare. Ele sînt legate de acea programare și normare a activității de cercetare și producție prin care se suplimentază cantitatea muncii lor în detrimentul calității. Credem că această activitate ar trebui inclusă în norma cadrelor didactice, influențînd favorabil asupra mersului activității de cercetare, proiectare și producție. Trecînd însă această activitate ca una de prim rang a cadrelor didactice, implicînd va fi nevoie să crească ponderea ei în aprecierea calitativă a muncii unui student, în stabilirea notei finale la un obiect de studiu. O latură aparte a activității de cercetare o constituie cercetarea teoretică. Ea se finalizează prin concursurile profesionale prin lucrări la sesiunile de comunicări științifice.

Punctul de pornire pentru o participare largă la astfel de acțiuni îl constituie desigur adunările generale ale anilor de studiu în care, în contextul angajamentelor luate de fiecare an de studiu, trebuie popularizate și dezbătute aceste acțiuni, unde concursul pe meserii trebuie adus în fața studenților la reală și largă dimensiune, unde se pot repartiza corect temele proiectelor de diplomă. Coordinarea lor se poate face prin intermediul noilor organisme specializate: comisiile pentru cercetarea științifică studentească.

Toate acestea cer însă muncă, multă muncă, orientată ireversibil spre calitate.

GHEORGHE CRISAN

Fotografie de IOSIF BERWANGER

Retrospectivă studentească

Absențele de la cursuri și seminarii constituie, de mai multă vreme, o problemă a cărei rezolvare se lasă așteptată. Măsurile care s-au luat pînă acum, mustrarea scrisă și punerea în discuție în cadrul unei adunări A.S.C., se dovedesc a fi ineficiente. Și asta pentru că nu s-a efectuat analiza amănunțită a cauzelor care duc la o astfel de frecvență.

Se spune că, în general, studenții absentează din lipsă de seriozitate și interes față de studiu, în acest fel manifestînd o atitudine negativă și nejustificată față de posibilitățile create de către partidul și statul nostru pentru perseverarea și adîncirea cunoștințelor. Această afirmație este cit se poate de adevărată dar, din păcate, ea nu constituie, așa cum se crede, singura explicație a numărului mare de absențe.

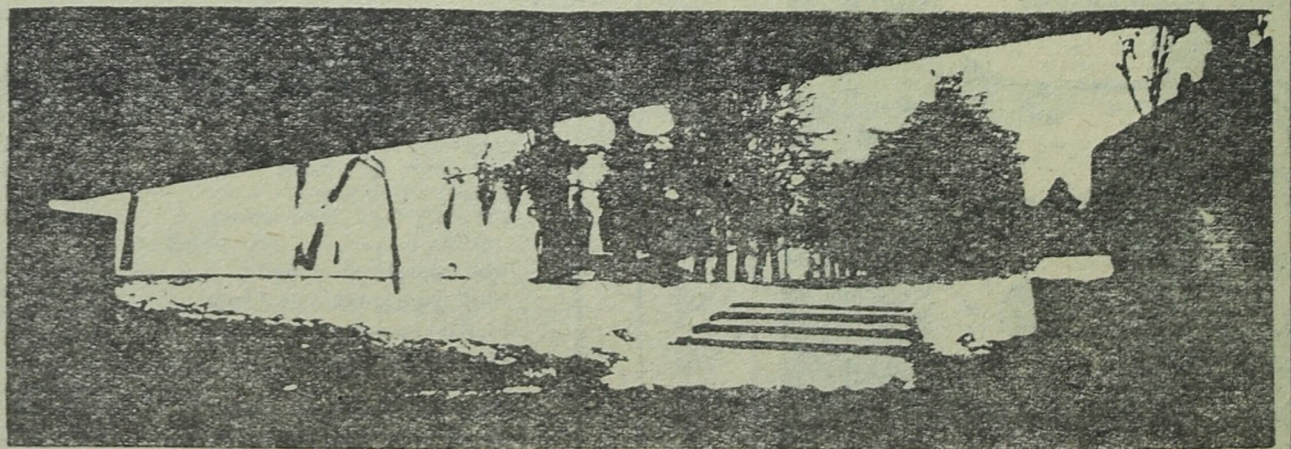
Să privim lucrurile obiectiv: EXISTĂ ÎNCA unii profesori care, pe parcursul a două ore de curs, citesc din toi volante sau îi interesează prea puțin dacă este suficient de explicit sau nu, în felul aceștia dînd dovadă de o greșită înțelegere a metodei de predare. EXISTĂ UNII profesori care, consideră seminarul ca fiind timpul consacrat lecturii referatelor. Aceste atitudini duc la slăbirea evidentă a interesului acordat de studenți materiei respective.

S-a întrebă vreodată un profesor dacă cumva vina pentru absențele studenților este chiar a lui? Nu vreau să afirm că cele de mai sus constituie un fenomen general, dar este necesar să privim lucrurile cu maximă obiectivitate și să nu neglijăm aspecte care, în aparență, sînt minore.

Concluzia se impune de la sine: o mai mare receptivitate și seriozitate - din partea studenților, o mai mare atenție la modul de expunere a cunoștințelor științifice, din partea profesorilor.

Ne întrebăm: oare pauza nu are nici o importanță, există numai de dragul de a fi? Întrebarea este firească atîta timp cit unele cadre didactice o nesocotesc inventînd o alta, cea de douăzeci de minute (sic!) de la sfîrșitul cursului. În virtutea cărei rațiuni?

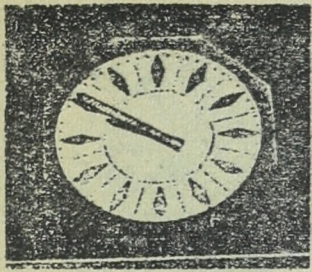
SANDA TRANDAFIR

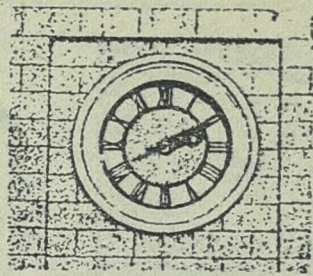
Fotografie de GHEORGHE TARTAN

● Vacanța de iarnă a studenților este aproape. Ce va însemna ea pentru studenții timișoreni? În ceea ce privește pregătirea profesională se va acorda sprijin studenților care doresc să rămînă în centrul universitar pentru a se pregăti pentru examene. Totodată se vor fixa orare pentru consultații și pentru refacerea unor lucrări de laborator. Se vor organiza, în localitățile de domiciliu ale studenților, sub îndrumarea organizațiilor U.T.C. participări la acțiuni de muncă patriotică (dezapeziri), la realizarea unor acțiuni politico-ideologice și cultural-educative în școli, instituții și unități cooperatiste. ● Pentru studenții în tranzit prin Timișoara, se vor amenaja locuri de cazare la căminele 3 C și Agro-gară. ● La unele cămine se vor efectua remedieri ale deficiențelor constatate în timpul semestrului. ● Consiliul U.A.S.C. din C.U. va organiza pentru 30 de studenți o excursie tematică și de agrement, timp de o săptămînă, pentru cunoașterea unor realizări industriale din regiune și pentru odihnă. ● Taberele alpine pentru învățarea schiului și cea de la Mamaia, pentru învățarea inotului, îi așteaptă pe cei 150 de studenți timișoreni. Deci, nu uitați! Deprindeți-vă să schiați la Postăvarul, Muntele-Mic, Semenic. ● În taberele de odihnă, vor beneficia de bilete de tabără gratuite 285 studenți români și 70 studenți de peste hotare. Iată și repartitia celor 285 de bilete: Borsec (13), Brașov (80), Busteni (10), Izvorul Mureșului (15), Piriul Rece (15), Predeal (30), Sibiu (30), Singeoz-Băi (20), Slănic Moldova (50), Sinaia (22). Centrul universitar Timișoara va avea comandament la Predeal. ● Rețineți din programul Revelionului studentesc, organizat la Cantina 1 C: ora 20 - muzică de cameră; ora 21 - cuvîntul președintelui Consiliului U.A.S.C. din C.U. Timișoara; ora 21,15 - plugușorul studentesc; ora 22 - răsărit și șarje studențești; ora 23,30 - mesajul de Anul nou; ora 2 - alegerea Miss Revelion '78; muzică de dans cu discoteca Sorin și Andrei Ionescu; tombolă, iar la ora 5 - Perința, care va marca și finalul Revelionului studentesc. ● Din programul Casei de cultură a studenților vă propunem: filmul „Piesă neterminată pentru pianină mecanică” (Cinearta - 23 XII), proiecții de diapozitive comentate „Țară de veci” (27 XII), proiecții de filme folclorice „La porțile dorului” (28 XII), seară culturală, organizată de Teatrul german de stat (28 XII), momentul istoric-literar-muzical dedicat proclamării Republicii „Treizeci de ani de împliniri” (29 XII), Revelionul cineclubiștilor (31 XII), din programul Revelionului, înregistrări pe bandă de magnetofon (2 I). Dintre activitățile permanente: Student-club, program TV, jocuri de club. ● De la Facultatea de zootehnie și medicină veterinară ni se transmite că aici există o situație anormală: studenții care efectuează practica la grajduri sînt brucăți de către îngrijitorii a căror principală ocupație a devenit supravegherea și jignirea studenților. Să mai reamintim că pentru activitatea desfășurată studenții nu primesc nici un ban, în timp ce îngrijitorii sînt retribuiți foarte bine. ● S-a redeschis discoteca M. V.; în fiecare miercuri, sîmbătă, duminică vă puteți întîlni cu muzica prezentată de disc-jockey-ul Dinu Adam. ● S-au reîntors cei 70 de studenți de la Facultatea de construcții, anul II C.C.I., subingineri, care au lucrat timp de 3 luni pe șantierul Canal Dunăre - Marea Neagră, în cadrul brigăzii de tineret Basarabi. Munca lor, desfășurată pe șantierul propriu-zis și la stația de prefabricate echivalează cu 262.000 lei manoperă. Adăugăm felicitărilor primite de la organele de resort, felicitările noastre! ● Ansamblul folcloric „Doina Timișului”, al Casei de cultură a studenților, a plecat într-un turneu cuprînzînd localitățile Caransebeș, Lugoj, Oțelul Roșu. Nu neglijați anunțurile pe care vi le fac comitetele de cămine cu privire la părăsirea căminelor. ● O ultimă știre: redacția face schimb de felicitări, cu ocazia Anului nou.

GH. CRIȘAN

impliniri

—DIA-TON '77—

(sau o inițiativă valoroasă cu multiple valențe educative)

AȘA A FOST...

Deși pentru mulți prezența a doar 4 centre universitare în concurs ar putea constitui un argument că lucrările nu au fost așa cum au vrut organizatorii, putem afirma că „Dia-ton”-ul a fost o manifestare de excepție, pentru care inimosul colectiv al cercului foto „Iris” și activul Casei de cultură a studenților merită toate laudele.

Intrucât diapozitivele sonorizate sînt o inițiativă timișoreană, este firesc ca aici să existe o preocupare mai atentă față de acest gen al artei fotografice. Elocvență este pregătirea celei de-a treia ediții a „Dia-ton”-ului, pentru primăvara lui '78 de către Asociația artiștilor fotografi din Timișoara. Răspunzînd invitației timișorene doar Galațiul, Reșița și Bucureștiul, s-a ajuns la cifra de 13 montaje prezentate în concurs. Sarcina juriului, avînd în componență specialiști în arta fotografiei în frunte cu tovarășul Rudolf Sandor, secretarul A.A.F. Timișoara, reprezentanți ai presei locale și studențești, elevi și muncitori, nu a fost deloc ușoară. Ea s-a concretizat în atribuirea următoarelor premii:

MONTAJE TEMATICA STUDENȚEASCA

Premiul I — montajul „Impresii din vacanță” realizat de Iosif Berwanger și Constantin Duma.

Premiul II — montajul „Universiada” realizat de „Stud-film” București. Mențiuni: montajul „Electromobilul” — al lui Iosif Berwanger, montajul „Autogospodărire” — autor Gheorghe Târțan, ambii membri ai cercului foto „Iris” din Timișoara și montajul „De ce?” al cercului foto al centrului universitar Galați.

MONTAJE — TEMATICA LA ALEGERE

Premiul I — montajul „Speologică” — realizat de Stud-film” București.

Mențiune — montajul „Fiii țării” — realizat de cercul foto „R'77” din Reșița.

A primit mențiunea revistei „Orizont” montajul „Martori ai trecerii noastre” — realizat de Constantin Duma, Iosif Berwanger și Nicolae Lengher, membri ai cercului foto „Iris”, cerc care a obținut și Premiul special al revistei „Forum studențesc”, pentru cea mai bună selecție prezentată în concurs.

Zilele concursului au prilejuit totodată și editarea unei „foi a festivalului”, „Dia-tonica”, realizată de membrii Cercului de presă, prezență activă și suculentă în viața festivalului! Masa rotundă organizată, gala de diapozitive prezentată în afară de concurs, de A.A.F. din Timișoara, au completat tabloul activităților prilejuite de concursul „Dia-ton”.

IN LOC DE CRONICA CONCURSULUI...

Emoționantă întâlnire a imaginii cu muzica, pe drept cuvînt numită „avanpremieră filmului”, proiecția de diapozitive sonorizate a oferit în

primul rînd, o imensă revărsare de culori.

„Impresii din vacanță” — realizată cu prilejul excursiilor organizate de redacția revistei noastre, ne-a delectat privirea cu imagini din Oaș, de pe Valea Oltului, de la Porțile de Fier. Fiecare imagine s-a clădit într-o poezie a naturii, realul devenind nefiresc de frumos prin căldura și priceperea cu care ochiul fotografului s-a apropiat de el. O mică bijuterie a artei fotografice, un mare poem închinat naturii și frumuseților turistice ale patriei noastre.

„Universiada” — vorbind despre efortul sportivilor noștri studenți, în capitala Bulgariei. Secvențe de gimnastică, atletism, polo, lupte, volei, tenis și cele ale emoționantei revederi cu patria și cu cei dragi. Valoros prin prisma greutatei cu care se realizează o fotografie în mișcare.

„Electromobilul” — apropiindu-se de seria de dispozitive didactice, a făcut pledoarie pentru o activitate de cercetare de excepție, cum este cea a studenților electrotehniști.

„Autogospodărire” — păcat de ideea montajului, insuficient realizată artistic. Fondul muzical din Oaș, comentariul în grai bihorean și imagini din Centrul universitar Timișoara și totuși un montaj cu profunde valențe educative.

„De ce?” — abandonarea tematicii interesante, aceea a rătăcirii studentului printre pahare și fumuri și revenirea lui printre studenții frunțași, se face însă într-o manieră simplistă naivă

„Speologică” — poate cele mai frumoase imagini ale concursului, imagini din peșterile din România, realizate în format 6/6. Imagini nefiresc de frumoase, o invitație la cunoașterea acestor monumente ale naturii.

„Fiii țării” — pledoarie pentru a crește copii în spiritul dragostei față de muncă, față de adevăr, față de societate. Idei bine conturate în textul melodiei folk care a însoțit imaginea.

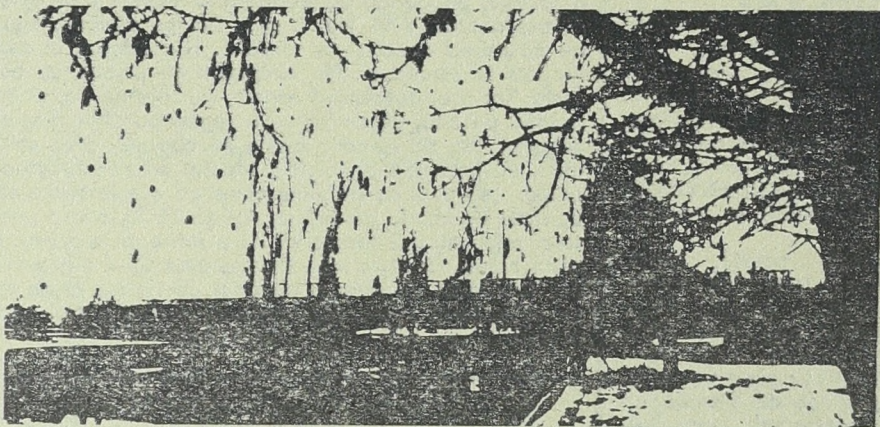
„Martori ai trecerii noastre” — pe muzica lui Vivaldi, frumusețea rece a statuilor și basoreliefurilor municipiului Timișoara, vorbește despre lucruri pe lângă care nu putem trece nepăsători.

CONCLUZII CARE SE IMPUN DE LA SINE...

Cu siguranță că noile ediții ale concursului vor demonstra un salt cantitativ și calitativ. Totuși această ediție rămîne ca un prim experiment ce oferă date despre larga posibilitate de aplicare a acestui gen de artă fotografică. Folosirea diapozitivelor ca materiale didactice, ca material documentar pentru informările și dezbaterile politice și nu în ultima instanță pentru oglindirea diverselor probleme ale vieții de asociație poate deveni o certitudine dacă va exista o preocupare atentă din partea organelor de resort precum și o dotare tehnică corespunzătoare. Cercul foto „Iris” a dovedit că prin muncă și entuziasm se pot realiza lucruri de referință.

Ediția 1977 — „DIA-TON” — a fost și va rămîne o manifestare artistică cu valențe educative multiple, un prilej de confruntare între cercurile foto studențești, un argument pentru continuarea lui perpetuare.

ALMATIM — un posibil act de cultură

La orice început de drum e bine să spunem deschis ce mai e de făcut pentru a nu o lua pe căi greșite. ALMATIM — e un început de drum — putem spune cu tărie — destul de bun și care ne dă speranțe într-o evoluție viitoare demnă de titulatura de „cenaclu reprezentativ”, al centrului nostru universitar. Au fost, din păcate, mai ales în spectacolul al doilea, greșeli care nu mai trebuie să aibă loc într-un spectacol de înaltă ținută artistică cum putea să devină spectacolul din 10 decembrie. Să ni le reamintim împreună: O idee neinspirată, a organizatorilor a fost încredințarea conducerii și prezentării spectacolului studentului Mircea Parasca. Mircea este un folkist bun, ne-a reprezentat cu cinste în diverse ocazii, dar nu este un prezentator. Fără al cauza de unele scăpări în prezentarea unor piese, de altfel inerente, trebuie să-i amintim că publicul, deși în unele momente (vezi Tim Harison și Magna Carta) a fost prea „încălzit”, a făcut dovada unei înțelegeri a artei adevărate. **A acuza un public studențesc, acuză adusă de un alt student, că este lipsit de cultură înseamnă pierderea spectatorului, trecerea lui pe o poziție ostilă spectacolului prezentat, în ultimă instanță, ratarea unei acțiuni de cultură.** Apoi de ce manifestări gen Adrian Păunescu (aplaude de unul singur, intervenția cu țigara aprinsă etc.), neatenție la situația de pe scenă (prezentarea lui Mircea Berbecar care făcea repetiții, în culise, în acele momente)? M-am oprit asupra acestor greșeli nu pentru a acuza un student, sint convins că Mircea era bine intenționat în tot ce făcea, ci pentru a sublinia, încă o dată, necesitatea de a găsi un prezentator de ținută, care să simtă pulsul sălii, să nu mai repete greșeala de a introduce în spectacol invitații de elită — vezi Tudor Gheorghe — în momente total nepotrivite, care să impună respect prin tot ce face și transmite sălii.

O altă scăpare a spectacolului a fost, cu siguranță, prelungirea exagerată a spectacolului. Nu e necesar să dăm cit mai mult într-un spectacol ci cit mai bun. Nu cred că era nevoie ca fiecare folkist să prezinte trei piese. Și parcă prea mulți invitați într-un spectacol în care vrem să arătăm ce are centrul nostru universitar mai bun.

Aș sugera o mai atentă privire asupra celor pe care îi investim cu litere mari pe afișele spectacolului. După părerea mea doar Tudor Gheorghe, Brigada A.S.E. și Doru Stănculescu au fost la înălțimea așteptărilor noastre.

Îmi permit o remarcă: atenție la ținuta spectacolului! Nu cred că recitînd „Petru al Cotrinăii” ești mai sugestiv dacă ești îmbrăcat în costum de „blue-jeans”-i. Dimpotrivă! Aceleași observații se pot face pentru majoritatea membrilor cenaclului care se pare că au învățat asta de la confrății din cenaclurile mai mari. Inexplicabile apar, în condițiile în care cei din sală erau colegii celor de pe scenă, acele teribilisme și manifestări de mic vedetism. Pînă la arta adevărată mai e o cale destul de lungă și nu cred că prea mulți o să reușească să străbată pînă la ea. Mai ales că, de pe acum, dau semne de oboseală, căci părerea mea este că primul semn al obosealii și plafonării este vedetismul. A smulge aplauze prin comportare și nu prin ceea ce transmite în cin-

tecul, sau versul prezentat este, fără îndoială, primul semn că evoluția ta a luat-o pe un drum periculos. Atenție la acest a-mănunt, mult mai periculos și mai des întâlnit la cei de vîrstă căutărilor artistice.

Cum se obișnuiește, fiecare cronicar face și aprecieri individuale, atît de așteptate de protagoniști, dar și de spectatorii dornici de o confruntare de opinii. O voi face notînd ca momente de excepție ale spectacolului „ALMATIM” evoluția Eugeniei Chioreanu, a Brigăzii A.S.E., a trupei de teatru „Thespis”, a Svetlanei Matei, a tarafului ansamblului „Doina Timișului”, a lui Tudor Gheorghe. Necesari și utili unui cenaclu, adică evoluînd la pretențiile spectatorilor, Victor Georocanu, Marian Filip, Marcel Berbecar, Ionel Nicola, Ghiță Cuteanu, Dan Ciurica. Aș recomanda celor amintiți o mai atentă preocupare pentru calitatea textului prezentat. Cvartetul de coarde al Universității și Ioan Vlădoi pot să devină momente de excepție ale unui spectacol atunci cînd vor face o selecție mai bună a pieselor pe care le prezintă în spectacol. „Magna Carta” nu poate să aibă pretenții de „trupă bună” dacă întregul lor spectacol e făcut de recitalul unui singur om. Tim Harison (o, no mister!), nu avea ce căuta pe un afiș, la înălțimea lui Tudor Gheorghe. Dacă știi o limbă occidentală, prin naștere, și dacă ai o chitară în mînă nu e neapărat nevoie să te numești „invitat de onoare”. Chiar dacă ști să cînti șlagăre internaționale! Adina Dimitriu — așa cum ne-am obișnuit — mai puțin înțeleasă de marea public, rămîne o originală a stilului.

Au fost însă și unele scăpări de selecție pentru acest spectacol. Nu pot să accept că în Timișoara studențească nu există poeți buni fiind nevoie să se prezinte publicului studențesc poezii neoriginale! Oare nu putem găsi nici un rapsod popular? Dar o formație de dans modern? Atunci de ce ne numim „amfiteatru al artelor”? E bine ca pentru spectacolele viitoare să mai reflectăm la aceste lucruri.

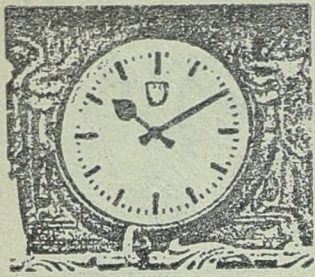
Am lăsat la urmă aprecierea asupra expozițiilor de fotografii și caricaturi. Aceasta fiindcă pentru Ștefan Popa, Iosif Berwanger sau Constantin Duma, orice cuvînt de laudă devine obișnuit, ceea ce au făcut ei pentru spectacolul cenaclului este o fărîmă din imensa activitate pe care o depun, o activitate apreciată totdeauna la superlativ. Mai notați un nume. Adrian Drăguț, care alături de anonimii tuturor spectacolelor studențești, grupul de la Casa de cultură a studenților, au pus mîna lor pricepută acolo unde era nevoie ca spectacolul să iasă bine.

Desigur, pasul făcut prin „ALMATIM” e un pas înainte și inițiativa de a reuni forțele artistice într-un cenaclu reprezentativ este valoroasă. I-am sugera lui Cornel Secu, omul care a făcut ca acest cenaclu să devină o realitate plăcută, să mediteze asupra acestor observații și sintem convinși că efortul lui și al cenaclului va răsplătit cu cele mai călduroase aplauze.

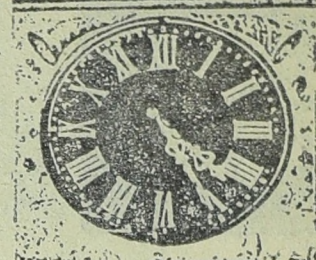
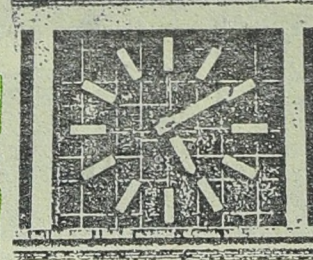
Pagină realizată de GHEORGHE CRIȘAN

P. S. A doua seară, Brigada A.S.E. a făcut ca voia bună și risul să însoțească numeros public, de la Casa de cultură a studenților, pe parcursul a peste două ore de spectacol de înaltă ținută artistică, un spectacol prin excelență studențesc.

SINTEZE

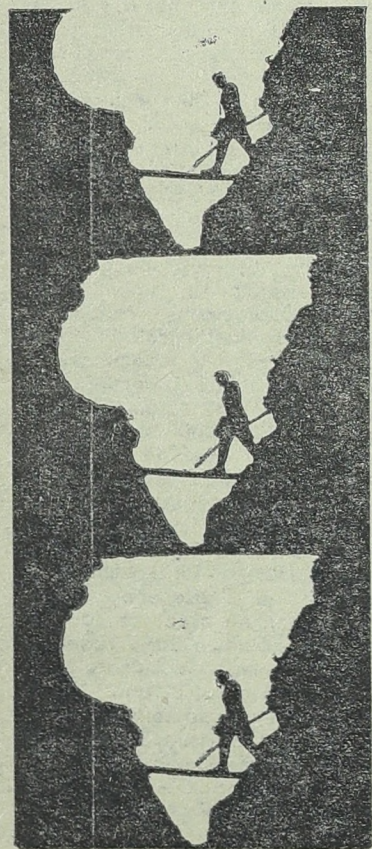
Orizonturi studentești

In cadrul Festivalului național „Cîntarea României”, ediția a II-a, etapa pe centru universitar, Consiliul U.A.S.C. din centrul universitar Timișoara, organizează tradiționalul concurs de creație studentească „ORIZONTURI STUDENTEȘTI” în toate domeniile și genurile artistice:

— literatură, poezie, proză, dramaturgie (piese de teatru, montaje literare, colaje, piese pentru teatrul de păpuși etc.), culegeri de folclor literar etc.;

— publicistică: reportaj, eseu, portret, propagandă vizuală (afișe ș.a.), caricaturi, texte umoristice etc.;

— muzică vocală și instrumentală, cîntece patriotice și

revoluționare, prelucrări de folclor, culegeri de folclor, muzică ușoară, romanețe, muzică de cameră etc.;

— coregrafie: balet, dans nou cu temă, folclor etc.;

— artă plastică: pictură, sculptură, grafică, arte decorative etc.;

— cinematografie: reportaj-anchetă, documentar tehnico-stiințific, etnografie, folclor, turism, portret cinematografic, poem cinematografic, animație, film jucat etc.;

— artă populară: țesături, cusături, broderii, obiecte din lemn, din piele, împletituri, pictură pe sticlă, sculptură în lemn, piatră, os etc.;

— artă fotografică: portret, peisaj, reportaj, eseu etc.;

Informații și depunerea lucrărilor: zilnic, orele 11-15 și 19-22, la Casa de cultură a studenților (bv. Tinereții nr. 9), pînă la data de 25 martie 1978.

INTELEPCIUNEA STRAZII (5)

Încerc să adaptez situația la mine și nu pe mine la situație (Horiațiu)

Aș vrea să-l întreb pe cititor, pe omul care zăbovește citeva secunde din timpul său prețios și ireversibil trăit pentru a se apleca asupra acestor cuvinte, acestor gânduri, dacă simte ce se ascunde printre rînduri în jurul cuvintelor, în miezul lor. De se această întrebare? Pentru că, noi, cititorii, de foarte multe ori citim fără a surprinde zbaterea, freacă, neastîmpărul, o vrabie, o jucărie, un cuvînt, adică viața. O vedem orbi, muți, surzi. Ea își are anatomia ei. Noi îi gravităm pe circumferințe, preocupați de păstrarea direcției, a sensului. N-o băgăm în seamă, nu ajungem la esența ei. Ne mulțumim cu umbra, cu poza, cu obșesia. Tot așa, deschizînd revista, privirile ne pot aluneca de pe o pagină pe alta, ca de pe un topogan pe altul, uneori tresărim la ceva frumos, ori la ceva ce nu ne convine, ceva care ne e incomod, ne lansează principiile, idealul ori comoditatea. Citim niște nume (eu unul aș propune chiar ca aceste nume să nu mai fie agățate de coada gîndurilor, revista să fie opera unor oameni cu totul anonimi, dar revista să fie o zidire de meșteri). Rămînem cu niște nume, cu niște idei, cu tinerețea unui titlu sau cu intervenția tinerească pe care o urmărim cu interes și ne intristăm cînd ea se oprește brusc, regăsindu-se pentru a trăi sentimentul implotiei.

DINCOLO DE CEEA CE SE POATE CITI

Inevitabilul s-a produs. Schimbul de generații, atît de tradițional, a avut loc. Totdeauna, cu această ocazie, se spun lucruri frumoase despre cei care au plecat și se investesc speranțe, și mai mari, în cei care vin din urmă. Aceste cuvinte nu vreau, să semene deloc cu cele tradiționale. Chiar dacă vor repeta cuvinte pe care le-ați mai auzit, credeți că ele își au rostul doar pentru cei pe care îi numesc, aici, cu majuscule, PRIETENI. Prieteni în ale scrisului, prieteni în viața studentească. I-aș aminti pe LIVIU CRIȘAN, LIVIU NADIȘ, TUDOR PETAN, GAVRIL TARCZA, NICOLAE CORA, NELU DRĂGAN, TITEL TETILEANU, NICOLAE ROLEA. Ei reprezintă vechea gardă, acei care au făcut ca presa studentească din Timișoara să însemne ceva. Tudor, sau Dudu cum îl alintau toți, era un bulgăr de energie care alerga în toate părțile, neuitînd să fie și un student bun, scria cu vigoare despre studenție, făcea totul la subredacția revistei „Viața studentească”. La început a fost forumist. Printre primii care au născut această revistă. Apoi drumul lui s-a despărțit, parțial, de revistă și redacție. Meritele lui constă nu în calitatea talentului lui ci în strădania de a da totul pentru o idee, aceea de presă studentească. Cu siguranță că-l vom reîntîlni, peste ani, în paginile presei centrale. Dar amintirile cele mai frumoase, cele care vor dăinui prin ani, vor fi cele din studenție. Aici ca și în producție Dudu nu va sta cu miinile la piept. Studenția l-a învățat că oricînd din viață poate fi trăită mai frumos decît cînd stai și aștepti scurgerea peste tine, a timpului. Alături de el Nae, Nicu, Nelu, Titel — oameni care l-au secondat la subredacție sau la studioul studentesc de radio, oameni fără de care Dudu ar fi rămas o pasăre care se zbate, fără aripi, ca să urce mai sus. Drum bun, prieteni! Oriunde ați fi în producție nu uitați ce lucruri frumoase ați lăsat în studenție! Nu uitați, și încercați ca peste ani să rămîneți, la fel ca acum, prieteni.

Gabi și Liviu erau studenți la Agronomie, colegi de grupă. Liviu l-a adus pe Gabi la redacție pentru că acesta îndrăgea sportul și ar fi vrut să scrie. Apoi a devenit simpatia redacției. Zîmbetul deschis, privirea sinceră și vorba caldă contrastau cu silueta-i impunătoare. Gabi a scris ceva mai puțin. Dar a rămas prietenul nostru, al tuturor din redacție, fiindcă a crezut într-un colectiv și a luptat ca redacția să însemne așa ceva. A plecat în producție, undeva pe ogoarele patriei și sigur că-l vom întîlni, printre cei care cred că agricultura noastră e un imens rezervor economic. Nu știm dacă va mai scrie vreodată. Poate ocazional. Revista a însemnat pentru el un colectiv și acesta l-a făcut să scrie. Regretul despărțirii s-a adăugat regretului părăsirii acestei ocupații, deloc ușoară.

Liviu Nadiș a fost marele prieten. Bunătatea și căldura cu care se apropia de cei care veneau pentru prima dată la redacție m-a făcut să-l îndrăgesc din prima clipă. Excursiile redacției, seriile în care aveam ședințe de redacție, nopțile în tipografie, ni l-a apropiat și Liviu, redactorul șef-adjunct, a cules stîmă și prietenia generală. Pentru colectivul redacției a fost mereu vorba caldă, părintească, cel care ne domolea elanul tinerească spunîndu-ne ce e bine și ce e rău în ceea ce facem și scriem. Pentru revistă, Liviu a fost o pană iscusită, un redactor care nu s-a dat înapoi de la vreun material, oricît de dificil ar fi fost el.

Articolele lui erau pline de căldură, lirism și omenie. Totdeauna ele inspirau un sentiment de încredere în tine și în cei din jurul tău.

Liviu Nadiș s-a căsătorit și redacția i-a transmis dragostea și prietenia colegială. Acum este în județul Arad, împreună cu soția Maria, colegă de facultate. Așteaptă de fiecare dată să-i trimitem un număr din revistă și sint sigur că o citește, în întregime, cu un sentiment de tristețe, pentru că nu mai poate să revină alături de noi. Un timp ne-a trimis articole de undeva făcute practic. De atunci nici o știre. Cred însă că, alături de buna lui soție, Liviu va face ca spicul grîului să se lege mai bogat în bătaia vîntului și poate că odată vom mai citi, cu plăcere, articole pline de optimism semnate LIVIU NADIȘ.

Pentru tot ce a fost mai frumos în clipele studenției, petrecute în căutarea cuvintelor care să vorbească despre studenția noastră, culeg un buchet de flori și-l ofer prietenilor noștri, mai mari, asigurîndu-i că nu numai paginile revistelor studentești vor păstra amintirea trecerilor prin studenție. Încă o dată, drum bun, PRIETENI!

MARCEL SĂMINȚĂ și GH. CRIȘAN

Scrisoare deschisă

Timișoara, 18 XII 1977

Dragă Liviu,

Această coloană ar fi trebuit să fie un omagiu fostului redactor șef Materialul Însă nu a mai putut fi scris, deoarece autorul, ocupat cu paginarea revistei, nu a mai avut timp. Dricum, curiozitate ar fi fost prea mare pentru a exprima remuștările noastre pentru tot ce ni s-a făcut pentru noi. Tu nu ai plecat distanțat, cu fiecare care te-a însoțit părăsind ceva din felul tău de a fi. Ce omagiu mai frumos decît acela că acei care au depus a scrie sub îndrumarea te revin în revista anuală de aniversare. Nu știu dacă vorbim care ni s-au rezervat și ar fi putut ni vorbăsi de nopțile albe, de muncă și sacrificiile imense, de viața de activist. Știu însă că, la fel ca tine, niștim se simte mental datorită implicării. Am rămas ca acest număr și cele care o să urmeze să fie precum le-ai dorit tu. Încă o dată, drum bun, revista va niști o mulțumire reflexivă și înșiamă că ai lăsat ceva în urma ta. Un Colectiv în o Revistă. Și mulțumim, Gheorghe Ancaș, red. șef

Motto:

De cînd sint boboc pot spune
Mi-a mers bine: baluri, strada...
Dar la prima sesiune,
Mi-au curs fulgii de-a grămada!

Anunțurile prelinse pe geamurile cantinelor au început să-și îndoaie colțurile a melancolie. Au trecut balurile bobocilor și ne-au rămas limpezi în minte atîtea săli clocotînd de tinerețe, atîta lume veselă și afumată în cel mai original mod cu atîtea sortimente de fumuri, începînd cu „Mărășești cu filtru” și sfîrșînd cu fumuri de miss boboc.

Bobocii de altfel nu posedă nici o părere despre ce anume trebuie să însemne un bal al lor. Ei pot fi îngrămădiți într-o colivie, spălați, parfumați și puși să asculte mac-mac-ul unei discotece oarecare, pot fi trași de guler, așezați ca bibelourile oriunde și se ride de ei. De fapt sint boboci și abia deschid ochii, gesturile lor de împotrivire pot fi neglijate ori interpretate.

BOBOCIADA

Balurile noastre sint tot mai puțin ale bobocilor și se vreau tot mai mult baluri cu boboci.

Balurile bobocilor își pierd tot mai mult din esența lor, nu arborează specificul facultății, nu se simte atmosfera de sărbătoare, de întîlnire prietenească, alunecînd spre conceptul de chef.

Îmi vine în minte holul modern al „Casei Tineretului” înțesat de o lume policromă. Mulțimea înghesuită într-un cerc urmîrea probele de miss. Ce peisaj! Imbrăcămintea atrăgea prin culoare și varietate: blue-jeans, sacouri în carouri ori în dungii, cămăși și ii dintre cele mai fanteziste, mai cite un șal lung, saboți, pantofi de lac, sandale și ici-colo cite un costum de haine anume croit pentru seara balului. Noțiunea de decență a fost depășită și luptă acum pentru un meritoriu loc 3.

Și probele de miss! Niște probe de cultură atît de generală, încît sărmanele concurente uită să mai curețe cartofi atunci cînd recită o poezie.

Iar pentru că probele de miss sint singura atracție adevărată, unii plini de inițiativă au propus la concurență și alegerea unui „mister”. Noi propunem să se aleagă cît mai mulți: mister-cantină, mister-bandă, mister-gheșul nr. 1, sau mister-Nufărul. Apoi totul se va acoperi de mister; misterul de a se numi baluri ale bobocilor.

Și cită zarvă și cite pregătiri, cită efervescență pentru sărbătorile acesteia autumnale. Ce frumos ar fi dacă măcar s-ar amfna pînă în primăvară. Atunci s-ar organiza sărbători cîmpenești, cu taraf de lăutari, cu bucătari rotofei transpirînd în fața grătarelor cu mititei, cu miroso de iarbă verde și albăstrele, să alergăm bobocii și boboacele prin pădure și să ne pierdem, să ne pierdem de tot. Chiar în sensul acesta ne-am gîndit să organizăm în primăvara cea mai apropiată alegerea miss-ului Centrului Universitar Timișoara la „Pădurea Verde”: intrarea gratuită (chiar și în pădure), mîncare și bere la discreție. Vă mulțumim pentru participare.

RADU MATEI TODORAN

Városra ébredés meditáció

Alomból kifutú perceim fölött,
Torony a város, a nappalok terén.
Megkondu, egyszer délben a harang:
Megérem tán, hogy estére leég? ...
Is boldog vagy csalódott,
Paraszat cipelek hazafelé.

hóvégi értesítő

üresen bolyongó napjaim között,
a rájuk másolt tolongásban:
szőke a magány és jólétözött —
míg nem közömbös egészen,
csak bosszúsága vagyok
kerülőkre fukar, szélnek
és nem erős gátja
az előttem feszülő áradatnak.

ILIES MIHALY

ide tervezem
a hegy alá
itt a fák fejei
mitikusan összeérnek
itt elborítva élnek
völgyek ölekezések
lehulltak istenek
és vizek szakasztott másába
itt mindenek félnek
és minden enyészet
ide tervezem
a hegy alá
ahol a fák fejei szent
hisztériával összeérnek
halak faragta
csendoszlopok közé
ide tervezem magam
az Örök Vizekbe.

VISKY ANDRÁS

Fotografie de GHEORGHE TARTAN

Lehetőség

A sokaság bágyadtam tapintja
bennem
a holnapot
magam szétaszítom a tudat falait,
s benézek tizedik dimenziómba,
talán erre terjed a hit
a végtelen felé.
Olyan forró lenne
a leheleted kedves,
s a bágyadt sokaság felsóhajtana
énbennem.

Olyan erős lenne
kezed kezemben,
bajtárs,
ha a felettel kúsza rendszerében
megtalálnám a dimenziót,
melyben a hit a végtelenig terjed,
— de kiszárad ajkad
— de kiszárad parolád
felel a bágyadt sokaság:
holnap is élünk
és az éjszaka havazni fog.
(hosszú, vastag páncélt von tudatom
köré.)

HAJDU ZOLTÁN

San

Rindurile de mai jos nr d r d l m u m f
Sunce na istoku se radja
Svet se budi oko mene,
Bude mi se misli snene
I nestaje masta mi najsladja.

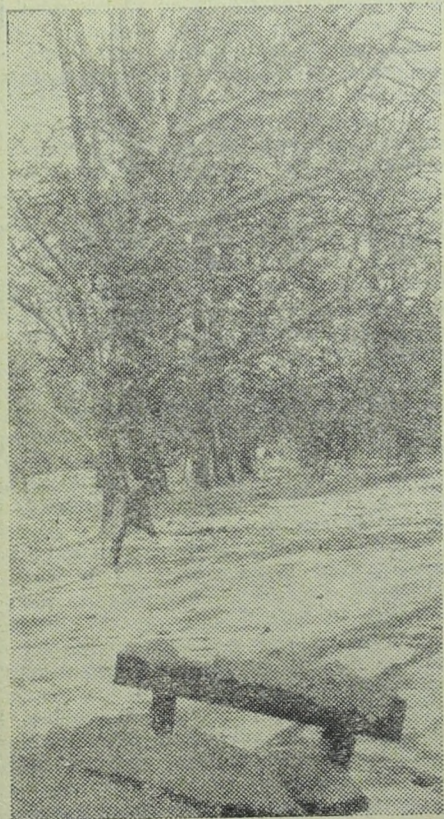
Draga, sanjah dabilil smo zajedno
Sami u tisini sume nasih tajni.
Opojne mirise udisasmo zedno
Kad se nadjose pogledi nasi sjajni.

Htedosmo zaustaviti vremena putanju
Sreca tog trenutka nema je beskrajna
Vetar zvizdi, secka se po gustom granju
Miluje nas meseceva svetlost sjajna.

Umorno lisce skriva nam tragove,
Zanosno se trava pri dodiru njise.
Zelenim valima zapljuskuje mi snove.
Tvojim ljubavlju moja ljubav dise.

Srca su nasa u vatri plamtela
Potajno, u nama, zelja je gorela —
Da ljubav nasa postane besmrtna.
Al-besse samo prazna zelja, uzaludna.

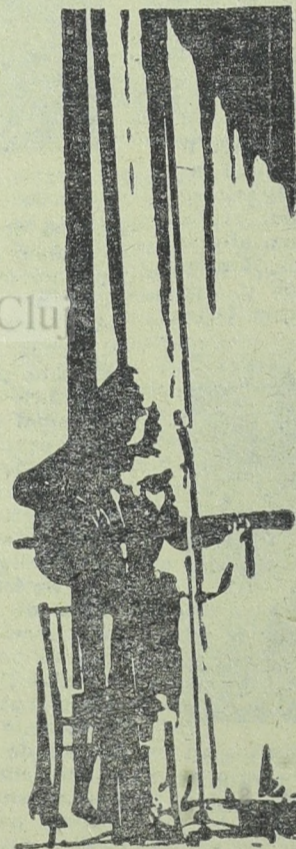
DEJAN DOBRIN

Fotografie de CONSTANTIN DUMA

Ai hai, ai hai, hai
Sa ne leganam
gindurile

INTERVIU CU DORU STANULESCU SI ADINA DIMITRIU

Fotografie de CONSTANTIN DUMA

Este ora 2 din noapte. Cenaclul Almatim si-a inceiat spectacolul care, de ce sa nu recunoastem, a fost reusit. Din ce am in carnetelul meu si din ce mai adun din discutiile din jur reusesc sa sintetizez cite ceva despre:

PREZENTATOR: Desigur ca e foarte greu sa reusesti sa dirijezi o sala cu trei mii de oameni. Cu simti pulsul. Cred ca un prezentator trebuie sa-si atit mai greu e sa-i fixeze bine doua lucruri: sa cunoasca bine programul si sa nu ajunga in situatia de a fi persiflat de public. Atit.

Asteptam acest lucru si din partea lui Mircea Parasca. Dar...

SPECTATORI: Nu avem inca un public receptiv la arta pura, la un cenaclu in adevaratul sens al cuvintului. Cita diferenta intre auditiia unei poezii sau al momentului clasic, fata de clipele de show care au urmat. La urma urmei asta nu denota decit o accentuata lipsa de cultura. Dar e suficient sa ne multumim cu atit?

VEDETE: Doru Stanculescu: „Pregatesc o surpriza“.

— Spune-mi te rog Dorule, care este situatia actuala a muzicii folk?

— Sintem in criza.

— De ce?

— Noi, cei mai batrini, am depasit stadiul de folk propriuzis, trecind deja la experimente mai putin apropiate de firul de la care am pornit. In urma, este o lipsa totala de convingere, existind numai o dorinta de afirmare. La urma urmei, o chitara costa 300 de lei si din cauza unor organizatori nepriceputi oricine are un placaj cu 6 corzi; iese pe scena...

— Care crezi ca este conditia de a te realiza intr-un cenaclu?

— Sa fii bun! De fapt asta e conditia de a apare intr-un cenaclu si, din pacate, multi o ignora. Cenaclul nu te formeaza; aici vii gata format.

— Ce-ai mai facut in perioada cind Cenaclul Flacara si-a intrerupt activitatea?

— Am avut o droaie de turnee organizate de A.R.I.A. si U.T.C. prin judete, la case de cultu-

ra. Si acum voi pleca la Tirgoviste si Cimpulung.

— In prezent lucrezi la ceva?

— Da, dar deocamdata nu spun nimic. Pregatesc o surpriza.

— Ai cintat in diverse cenacluri. Care ti-a dat cele mai mari satisfactii?

— Fara indoiala, Cenaclul Flacara ramine cel mai bun. Este alcătuit cu un deosebit profesionalism si are o traditie, lucru greu de realizat pentru un cenaclu nou nascut.

— Ce ne spui despre ALMATIM? Ai retinut vreun nume?

— Desigur, este o initiativa buna, dar care trebuie cristalizata. In rest, ce sa-ti spun, n-am memoria numelor.

— Care ar fi cel mai bun folkist al anului?

— Nu exista. I-as putea enumera incepind, eventual, de la locul 4 in jos, dar eu nu fac topuri. Si asta pentru ca nu sint o balanta absoluta, si apoi

sint dispus sa-mi schimb oricind o parere de moment.

— In afara de muzica ce mai face Doru Stanculescu?

— Imi place sa joc fotbal de masa si sa calaresc.

ADINA DIMITRIU: „Fiecare nota, fiecare cuvint conteaza enorm.“

— Te-am vazut cintind la un nou instrument. Ce sa-nfelegem prin asta?

— O, e un accident. Instrumentul se numeste laută si apartine profesorului meu de chitara, Eduard Pamfil. Sa stii ca l-am obtinut cu mare dificultate.

— In ultimul timp apari destul de rar.

— Crezi ca e vina mea? Amfiteatrul artelor se tine foarte rar, iar in Cenaclul Flacara nu mai cint de doi ani.

— Si nu reiei legaturile?

— Nu depinde de mine, ci numai de conducatorul lui.

— Ce gasesti nou la reintalnirea cu Timisoara?

— Desigur, lumea a evoluat. Chiar foarte mult. Ce sa-ti spun, Victor Georocanu, Tavi Stefan si Eugen Iosif, cu care am cintat la „PRO MUSICA“, cinta acum extraordinar.

— Se spune ca folkul este o miscare care a aparut datorita unor momente care o cereau. Dar unde a ajuns?

— Nu mi se pare un stadiu prea grozav. Prea a luat miscare de masa si nu exista oameni cu o personalitate si un profil sincer, cu pasiune. Nu e deajuns un text pus pe muzica; fiecare nota si cuvint conteaza enorm.

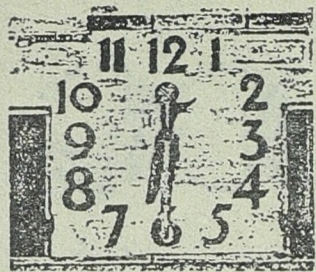
— Si ce le-ai recomanda tu tinerilor interpreti?

— Sa mai puna din cind in cind mina pe o carte de armonie, de teorie, sau istoria muzicii. Sa aiba ideile necesare despre o cultura muzicala.

— De ce nu vedem si pe scena cuplul DORU — ADINA?

— Cred ca, oricum ne-am influentat mult. Eu din punct de vedere clasic, el, cu experienta pe care o are. Din acest unghi de vedere vom continua. Deocamdata, alta colaborare nu exista.

MIHALY JUNEJA

confruntări

S.O.S.

ÎN PERMANENTĂ ACTUALITATE: AUTOGOSPODĂRIREA

- Deosebire între student de pază și student de serviciu ?!
- O rețetă pentru autogospodărire ● Îndrăgostiții n-au nevoie... de televizoare ?!
- Picături de bec ● Sesiune ; se învață, se doarme ● Coridorul depozit sau depozitul coridor ?

Pe când ușile sălilor de curs se închideau, în dimineața zilei de 5 decembrie trei redactori și un fotoreporter al revistei noastre și-au început raidul-anchetă în căminele complexului studentesc.

Un prim aspect pozitiv l-am surprins la **căminul 12 C**, unde studente de la Universitate, „inarmate” cu toate cele necesare unei bune autogospodăririi (mături, găleți, tot felul de perii, mănuși, furtunuri, teuri, cizme și halat de protecție) efectuau de zor curățenia celor cinci nivele. Bunul mers al lucrurilor la acest cămin îl putem pune și pe seama prezenței tovarășei lect. Doina David, directoare educativă de cămin, ale cărei vizite, sînt aproape zilnice, după cum afirma președinta de cămin Milivoi Monica. Și după cum ne-am convins și singuri (nu cu mult timp în urmă, întil-

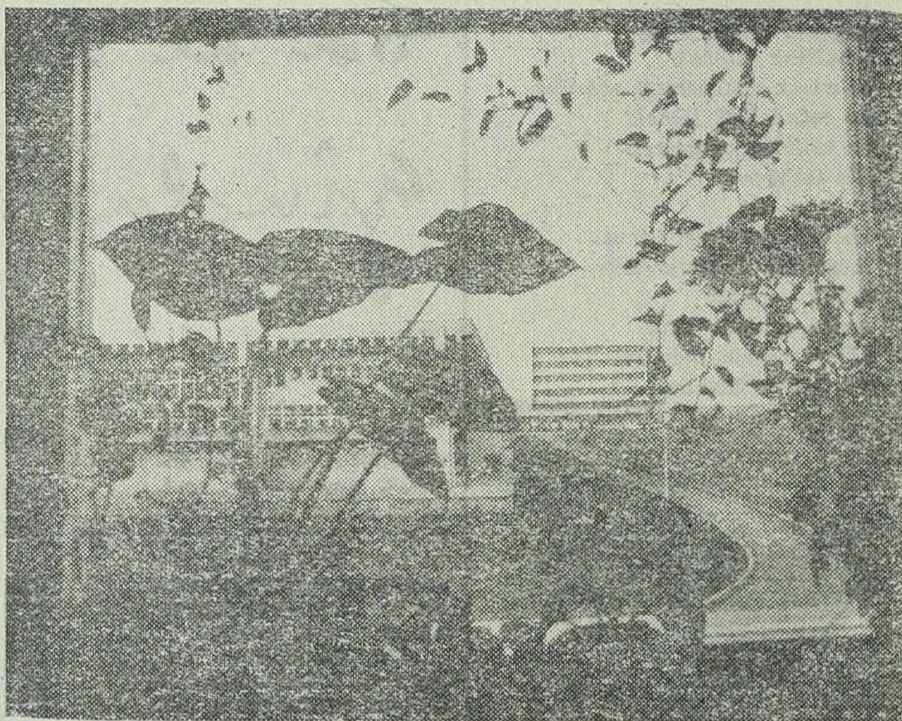

nindu-ne cu tovarăsa directoare educativă cu ocazia unui raid), constituie un imbold catalizator pentru locatările căminului 12 C. De menționat și existența unui caiet în care sînt trecute atribuțiile studenților de serviciu, pentru fiecare nivel în parte, luarea la cunoștință a acestora, consemnându-se prin înscrierea semnăturii în ziua preluării serviciului.

Prin **căminul 13 C** sîntem conduși de către Paraschiva Deștemean (III, Economia industriei), singura studentă de pe parcursul raidului care cunoștea diferența dintre studentul de pază și studentul de serviciu. Tot din sa avea să ne atragă atenția asupra următorului fapt: la căminul 13 C, ca și la celelalte cămine de fete din complex este interzis accesul studenților în sala TV (aflată la parter), astfel încît singura posibilitate de vizionare a programului TV de către sutele de perechi din orașelul studentesc sînt cele două televizoare de la Casa de cultură a studenților, dintre care numai unul oferă condiții optime de vizionare, celălalt fiind instalat în imediată apropiere a discotecii.

La etajul III al aceluiași cămin sîntem nevoiți să acordăm un punct roșu (10 pe scara valorică a autogospodăririi) studenților Petra Cune (II, Științe economice) și Elena Kulcsar (I, Științe economice), care au dat lucrul linoleumului și faianței din grupurile sanitare la ora 5, pentru ca la ora 8 să poată răspunde „prezent” în uniforma militară, alături de colegile lor.

Dar pe lângă acest „brio”, programarea serviciului pe luna decembrie își

Fotografie de GHEORGHE TARTAN

reclamă dreptul la existență. Există în schimb o bună „aprovizionare” cu anunțuri de genul „Vind blugi Brooklin, nr. 46, cam. 39”, „Vind spray BAC”, cam. 17, ori „Vind pantofi, talpă groasă, maro, nr. 36 1/2, cam. 122” (de toate, pentru toate gusturile și... mărimile).

Căminul 10 C se pregătește să îmbrace pentru anul care vine haină nouă (proaspăt zugrăvit — pentru a face cît mai plăcute condițiile de existență a locatarilor săi). Dar, încă din luna septembrie, geamul de la casa scării, etajul II, așteaptă să fie și el în ton cu ambianța din cămin.

Lasă de dorit curățenia de la capătul coridorului, transformat în depozit de resturi și hîrtii, ori nișa de la etajul IV, devenit un amalgam de saltele rupte, mese, paturi, într-o stare perfectă de „talmeș-balmeș”. Curățenia de la etajul IV, cotată la maxim, compensează acest lucru (de serviciu studenții din camera 426).

Și un paradox: pe cînd căminul 12 C a fost dotat cu 10 aspiratoare, căminul 10 C nu „aspiră” neapărat la un număr de 12, studenții s-ar mulțumi cu două și citeva teuri în plus. (ne mărturisesc studenții de serviciu Petrescu Valentin, Mec. IV și Babin-schi Mihai, Mec. agr. IV).

La **căminul 9 C** prezenta vicepreședintelui de complex Bara Nicolae se face simțită pentru buna desfășurare a vieții în cămin.

Puși pe fapte bune, studenții de aici au adăpostit de frig și zăpadă, în nișele de la etajul II, băncile ce se aflau în fața căminului, lăsându-le în plăcută companie a bicicletelor și motocicletelor aflate aici. Este ora 9,40 și studenții de serviciu Urzicane Marian, Mec. III și Lacrimă Alexandru, Mec. II, muncesc cu zel la curățenie (de la ora 7,30).

La **căminul 15 C** se învață. Este sesiune! De unde știm? Indemnul la vizite scurte pe motiv de „se învață”, sau „se doarme”. Studențele din camerele 016 și 023 se pregătesc cu rivă pentru examene, într-o plăcută ambianță

Pe coridoare halatele studenților de la Chimie sînt frumos aliniate. La fiecare nivel se găsește cite o gazetă care afișează pe lângă regulament, maxime, umor, distribuția presei, inițiativă demnă de sesizat și de preluat.

Căminul 8 C pare un „laborator” de ordine și curățenie (chimistele nu se dezmint). Ospitalitatea fetelor de la Mecanică concurează cu cea a chimis-

telor. Pentru curățenie — nota 10.

La **căminul 1 C** băieții fac casă bună cu fetele (dovadă prezența dublului mixt de serviciu la poartă (Brîncuși Jean, construcții II, Periat Rodica, mecanică II).

Săliile de lectură devenite dormitoare nu sînt prea primitoare. (Poate că aici este valabil indemnul lui Paul Hazard: „Puneți-vă pe nas o pereche de ochelari ușor colorați în roz și totul va căpăta culori surizătoare”).

Surizînd binevoitor, ne-au primit în vizită studenții din camera 39, Ngo Van Thnan, Uhe Van Thi (Vietnam), Azziz Melman și Nazin Khadour (Siria), Facultatea de construcții, anul I, dovedind că la capitolul curățenie stau bine.

Încă de la intrarea noastră în cămin ne-a atras atenția, prin vitalitatea cu care executa diferite mișcări de karate, prezența celui care ne va însoți o bună perioadă de timp, Abdul Moussm, Siria, Construcții, anul I. Întrebat dacă face sau nu curățenie, ne-a răspuns îndată contrariat: „Facem, cum să nu facem, cînd ne vine rîndul!” invitîndu-ne să-i vedem și camera.

Morcovul pentru sesiune este omniprezent. L-am găsit și aici, alături de indemnul „Nu deranjați, se învață”.

La **căminul 1** medicină carențele se rezolvă „cu bună înțelegere”, ne mărturisesc Dancea Monica (IV, Pediatrie). Dar, oare așa se va putea rezolva și problema bălților de apă rămase în urma efectuării curățeniei?

Folosiți cu încredere însă rețeta medicinistelor privind curățenia; de 3 ori pe zi! Efectul, camere ordonate ca în cazul locatarilor de la 352, studenți în anul V Pediatrie, Gaftan Melania, Galu Felicia, Bolog Mihaela, Ștefănescu Emilia, Radu Elena.

Fetele de la camera 357 au stat pînă de curînd în oficiu. De ce?... Umezeală, pereți ai căror tencuială cade. Au revenit, dar, plouă în cameră, mușgaiul domnește pe tavan!

S-a sesizat acest lucru dar nu și remediat (deși un scurt-circuit la bec este oricînd posibil). Picăturile de apă se scurg în voie de-a lungul becului!

Este nevoie de un anume „medic” care să vindece pereții de mușgai. Și nu tardiv!

Pe cînd săliile de curs se închideau, în după-amiaza zilei de 5 decembrie, trei redactori și un fotoreporter al revistei noastre și-au încheiat raidul-anchetă în căminele complexului studentesc.

FORUM

SE APROPIE SESIUNEA

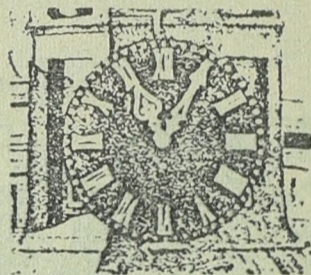
În orașul florilor iarna hoinărește pe străzi, cu minile în buzunarele paltoanelor, în ritmul dansant al fulgilor.

Albul îți inundă privirea, și se furișează în suflet.

E greu să te sustragi tentației de a-i arunca măcar o privire prin ochii mari ai amfiteatrelor.

Fulgii, îi porți în suflet pretutindeni, la curs sau seminar, în sala de lectură devenită neîncăpătoare.

Cu degete fremătînde de dorința de a cunoaște, de a fi mai buni, de a ne depăși pe noi înșine, cu ochii minții străbatem universul mirific al cărților.

Și toate acestea în prag de vacanță. O vacanță multășteptată, a odihnei, dar și în același timp a studiilor. Vacanța a emoțiilor apropiatei sesiuni care necesită o bună pregătire profesională. Mai ales cînd te numești simplu — „boboc”. Dar un boboc care se vrea bine pregătit, vrea numai note mari înscrise în carnetul său de student.

Pentru confruntarea cu noi înșine, cu ceea ce am asimilat în acest semestru e nevoie de muncă, pentru a spune cu mîndrie la final de sesiune: veni, vidi, vici. Am învins emoțiile, am reușit să dovedim că sîntem conștienți de necesitatea formării noastre multilaterale și de bună calitate.

Să dovedim că am știut să descifrăm tainele formulelor, să dominăm universul laboratoarelor, să ne aplecăm cu dragos-

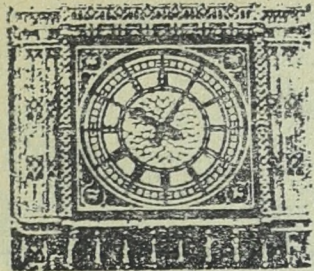
te asupra manuscriselor învechite de vreme, dar pe care au trudit acei iubitori de neam.

Lucrările scrise nu trebuie să fie asemeni zăpezii albe de astă dată iarna admite contrastul alb-negru și ne va dăruia cu alb, bucurîndu-se de succesele noastre.

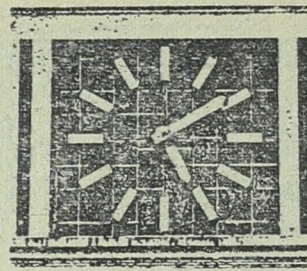
La vîrsta nemuririi, florile orașului, cu caiet și cursuri sub braț, cu suflute sin-cere și frumoașe, hoinăresc pe străzi, cu buzunarele pline de iarnă.

MONICA MILVOI

CONSEMĂNĂRI

Despre diferența dintre deznădejde și victorie

Ediția secundă a Festivalului național „Cintarea României” constituie – aidoma celei precedente – un cadru stimulativ de liberă manifestare și pentru teatrul studențesc, obstrucționat administrativ și artistic în anii trecuți.

În acest context, trupa de teatru a „matematicienilor” de la Universitatea din Cluj-Napoca a întreprins, recent, un scurt turneu la Timișoara. Casa studenților a găzduit astfel un spectacol cu titlul „Despre diferența dintre deznădejde și victorie”, având la bază – fragmentar – excelentul text al lui Vasile Sălăjan.

Prologul spectacolului „coupée” a fost asigurat de un colaj de versuri; este un gen teatral prin excelență studențesc, dar în spectacolul clujean colajul a fost, valoric, fundalul pe care s-a proiectat montarea piesei lui Sălăjan.

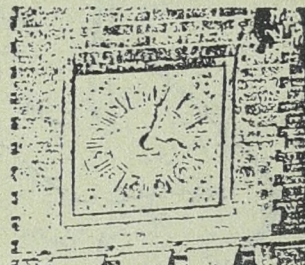
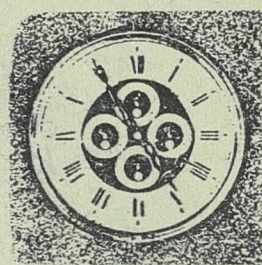
Plictisul inspirat de colaj a fost compensat însă de revelațiile pe care ni le-a adus „Despre diferența...”, prin subiectul ei: anul 1877.

Tumulțosul 1877 a prilejuit în aniversarul 1977 scrierea și rescrierea scenică a numeroase piese semnate de D. R. Popescu, Dan Tărcihă, I. D. Șerban, Mircea Radu Iacoban și alții. Inburcătoarele o asemenea abundență, dar, îngrijorător este faptul că această temă majoră, de maximă responsabilitate, și-a găsit deseori o tratare în pripă, de ocazie, pentru a onora comanda unor directori de teatru. Nu e cazul să includem aici piesa lui Vasile Sălăjan, care este una din puținele lucrări de autentică valoare literară, apropiindu-se mult de drama lui D. R. Popescu „Două ore de pace”, cea mai bună realizare dramatică, cu acest subiect.

Vasile Sălăjan a abordat o viziune umanitară asupra istoriei, asupra anului 1877. Autorul ne avertizează că uneori, în judecarea istoriei, gonind după esențe, uităm tocmai detaliile. În piesă soldatul român e pre-

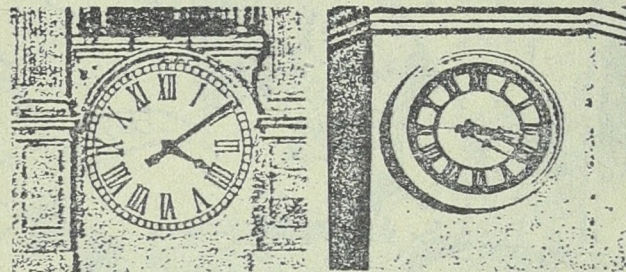
prin deficiențele din frazare și dicție (dar acestea sînt și boli profesionale!). În rolul Dorobanțului, regizorul Rareș Păteanu face eforturi spre un joc interiorizat deși nu întotdeauna îl face și expresiv. Îi bănuim însă lui Păteanu mari disponibilități actoricești. Laurean Tulai (Locotenentul) este prin natura staturii sale o prezență masivă în scenă dar mai puțin veridică. Intervine aici și rolul dificil al unui „raisonneur” suficient de artificial pentru a-l îmbiba pe actor. Ovidiu Bobb a schițat un Sultan simpatic, cu rume infantile, dar a neglijat fătărnicia și vanitatea dictatorului. C-tin Nițu, Mircea Mihuț, Radu Roșcău, A. Chirlev și A. Neicu în roluri de ieniceri și eunuci (Neicu) realizează parodii reușite dar grupul lor este insuficient de nuanțat. În interpretare,

valabilă și suficient de originală dat fiind faptul că montările precedente au supralicitat aspectele satirice, destul de palide de altfel. Tehnic, munca regizorului

lui s-a emancipat total de dilettantism. Spectacolul are ritm – într-un crescendo progresiv, lipsește orice moment mort, scenele sînt discret accentuate, iar textul este șlefuit pînă la ultima conjuncție. Din păcate, în profesionalismul său Costinaș preia și defectele cronice ale colegilor săi mai mari; totul este mult prea teatralizat – evident la modul corect, dar așteptam, din experiența cinematografică a regizorului, un suflu nou.

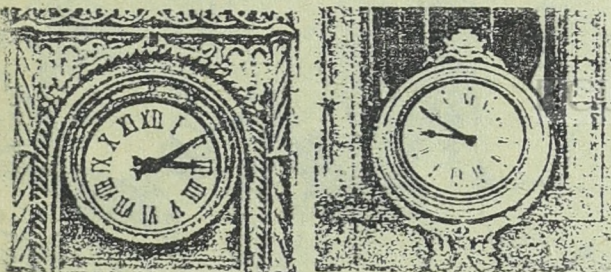
Făcînd o artificială paralelă dramaturg – regizor – actori, comparația este favorabilă ultimilor. Spectacolul cu „Preșul” impune un mare actor în persoana lui Diogene Bihoi, inteligent distribuit în rolul Avocatului.

Gabriela Morar, Jutka Szabo și Natalia Bogdan, cadinele se prostituează mai mult politic decît moral. Ne-individualizarea excesivă a personajelor este evident voită, spectacolul înscriindu-se pe linia teatrului nostru studențesc care, între alte tradiții, încearcă să refacă și corul inițial al teatrului.

Deși nu marchează o creștere deosebită, spectacolul clujean menține teatrul studențesc pe poziția avangardistă cîștigată și nerecunoscută în teatrul românesc. Prin natura virstelor sale individuale, teatrul studențesc implică receptivitate și inovație atît de necesare artei scenice din țara noastră.

Menționăm că la finele spectacolului a avut loc, pe coridoarele Casei studenților, un seminar „ad-hoc” de teatru studențesc cu participarea oaspeților clujești și a membrilor teatrului „Thespis” al Universității timișorene. După o oră de discuții, ambele trupe n-au avut decît de cîștigat din experiența reciprocă, impunîndu-se pe viitor organizarea oficială a unor manifestări similare.

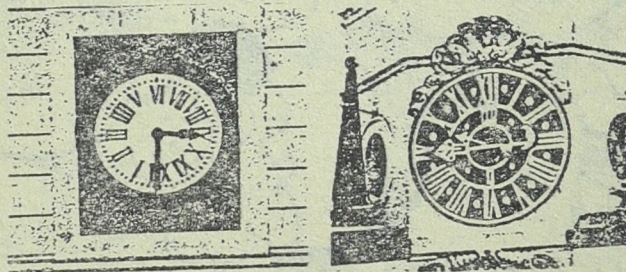

zentat la modul dialectic, între hotărîrea de a învinge și îndoiala de a ucide păgînul cu nevastă și trei copii. De cealaltă parte a redutei, ni se spune că un popor nu înseamnă un Sultan, ci ridicarea la putere a unui Ali, a unui Ion, a unui Ivan în funcție de localizarea geografică și istorică.

Regizorul Rareș Păteanu a deplasat în centrul de greutate al spectacolului spre virtuțile civice ale piesei, decantînd mereu „ce e rău și ce e bine” în ambele tabere (ne)militare. Azi, cînd spectacolele de atmosferă sînt „en vogue”, sînt rari și profesioniștii care se încumetă să realizeze concomitent două ambianțe diferite, în condițiile în care acestea se alternează și se suprapun. Păteanu are acest curaj. El îi reconstituie pe românii din tranșee și pe turcii din harem, legați epic prin grupul prizonierilor turci. Dificultatea de a-l naveta pe spectator între Plevna, sau București și Istanbul a fost și ea rezolvată, deși parțial. Relativitatea rezolvării

Preșul

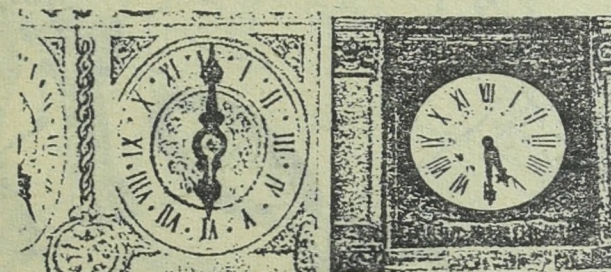
Prima scenă validă a Naționalului timișorean a găzduit recent spectacolul lui Iosif Costinaș, „Preșul”, după textul omonim al lui Ion Băieșu. Spectacolul, prezentat într-un maraton de 4 reprezentații consecutive, a fost

realizat de Studioul de teatru al Casei de cultură a municipiului, sub patronajul organizatoric al Teatrului Național.

După cîteva notabile succese de casă în întreaga țară și mai ales la Teatrul de comedie din București, piesa „Preșul” pare în acest moment a se îndrepta vertiginos spre clasare în Arhiva Națională de Comedii. A fost un prim handicap în fața căruia textul lui Băieșu prezintă totuși valoarea literară a unei piese care descinde din „Noaptea furtunoasă” a lui Caragiale. Descendența din comedia caragialiană reiese atît prin similitudinile celor două „story”-uri cit mai ales prin valențele de dramă ale celor două comedii. La fel ca în „Noapte...” și pe „Preș...” stau de fapt niște măști de clown aplicate pe o serie de fizionomii triste. În acest sens, textul e foarte clar în cîteva pasaje.

El însuși un valoros dramaturg, regizorul Costinaș optează însă pentru un alt unghi de vedere, creînd mo-

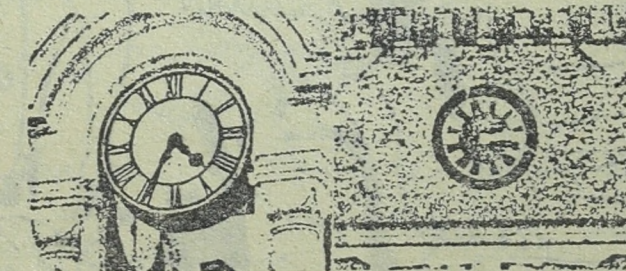

e dată de spațiul de joc incomod în care s-a desfășurat spectacolul. Inițial conceput și jucat într-un spațiu închis, cu 4 și nu cu 3 pereți, de data aceasta s-a jucat pe scena mare a Casei de cultură a studenților.

În sprijinul schimbărilor ritmice, inspirat și adecvat comentariul muzical la care a apelat regizorul, comentariu asigurat de studenții Ioan Kovacs și Al. Matei de la Conservator. Prezența muzicală este discretă ca sonorizare și, în același timp, netănuțită vizual (dat fiind plasamentul scenic al bateristului).

Dacă un cadru scenografic bine definit lipsește, cel puțin elementele scenografice ale studentului plastician Gabor Szörtsey, tristețea și simplitatea cerută de text.

Ansamblul actoricesc, fără a impune valori deosebite, are omogenitate și chiar varietate. Spre exemplu mișcarea inițială, comună și dezordonată, a prizonierilor este total asincronică și prin aceasta unitară. De altfel, în general actorii se mișcă în scenă surprinzător de bine; de dezinvolt – fără a fi întotdeauna bine orientați. Păcat că multe din cîștigurile de mișcare se pierd

mente „D-ale carnavalului” locativ – populat cu personaje caricaturale. (Facem aceste trimiteri la „Nea Iancu” pentru că efectiv există o coordonată Caragiale a risului românesc). Noua variantă de interpretare este

n jocul său se alternează cu gust momentele de dezinvoltură cu cele de rigiditate voită, iar schimbările sale de ton vocal au firescul necesar și dificil de atins. Actorul păstrează un perfect echilibru între clipele în care joacă teatru și cele în care se joacă de-a teatrul, parodînd teatralitatea multor profesioniști. Prezența lui Bihoi în spectacol e tonică, căci prin jocul său lejer își descongesează colegii, invitîndu-i la, un joc curajos. Am remarcat însă în jocul actorului o vagă dar permanentă frînă, despre care nu știm dacă este sau nu o origine regizorală.

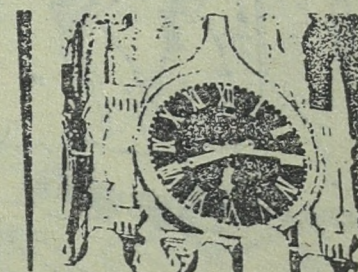
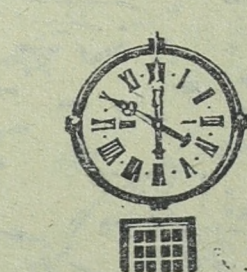
Diogene Bihoi este un succes secundat de Teofany Manos. Alături de Bihoi ea este singura care sondează intuitiv și universul interior al personajului interpretat (Filofteia). Are un joc nunțat și reușește, într-o partitură tentantă, să evite goana după aplauze.

Avînd scuza unui personaj (și) dement, lui Mihai Homeag este dificil a-i aduce reproșuri în rolul lui Pamfil P. Pamfil, mult simplificat. Homeag are totuși, în mimică și gestică, cîteva secunde geniale.

Andrei Răduș (Fotograful) își compensează scăderile frazării printr-o apariție naturală, vioaie dar discretă, astfel că actorul se mișcă în scenă foarte bine și cel mai bine de fapt.

În dublu rol, Petru Hurban realizează două portrete inegale valoric dar distincte. Slăbuț în rolul Vecinului, reușește apoi să dea un Italian veridic, deși simpatic!

Carmen Cosma (o apariție de ultimă oră), în rol de „ragazza” este la înălțime. Atît prin faptul că și rostește textul din balcon, cit mai ales prin schițarea unui personaj „desprins” care plutește peste problematica imobilului, cu gîndul la vise și la vize.

Pe scenă, relațiile inter-actoricești sînt foarte strînse – ceea ce dă omogenitate spectacolului – nici un actor neînchizîndu-se în carapacea replicilor sale.

Spectacolul a avut un adevărat început muzical, dar apoi se renunță la muzică deși viziunea regizorală propusă a implicat o prezență muzicală pregnantă, chiar pînă la limita music-hall-ului.

Ușile scenografului Radu Radoslav sînt prea subtile pentru înțelegerea noastră; sau poate că în intenția decoratorului a fost conștientă impresia de „mobilă veche într-o curte din Ronat”.

Ar mai fi de spus că sub „Preșul” lui Băieșu, Casa de cultură și Naționalul au găsit și cheia unui succes de casă nesperat.

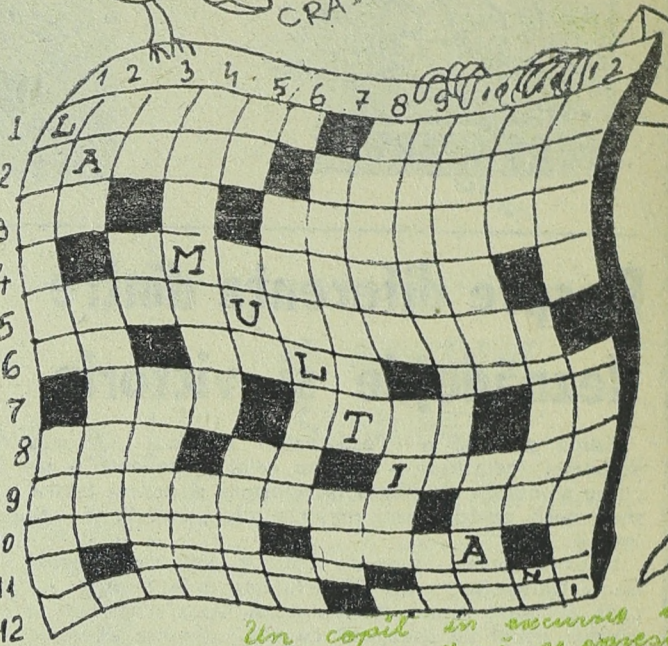
Dacă le premieră cumnații și vecinii artiștilor au avut o frecvență bună, în schimb în celelalte 3 seri săliile pline se explică exclusiv prin largă audiență de public a acestei experiențe.

SABIN POPESCU

ORICE RECLAMATIE VERBATA
VA FI ANEXATA CU O AGRATA
LA PREZENTA PAGINA. ADRE-
SATI-VA LA GHISEUL LATE-
RAL, ZILNIC INTRE CE ORE
DORITI, CICI NOI SI ASA AMI
PLECATI IN VACANTA

ATENTIUNE!
CITI PAGINA
DINA NU SE
TOPESTE ZAPADA!
DECANATUL

CRA... CRA... ETC.

Un copil in excursie cu
mama lui la tara se opreste
in fata unei vaci care nu
inca umetete si apoi
incepe sa
urle
-Mama... a mear
in eu guma de
mestecat.

BOGHOVA, VESELA
STAI SA TI DAU FLOARE

DUDUIE...
va invat eu
sa inotati...

URAA...
VENIT MOS
GERILA!

SOARE... SOARE!
SARE...

PAROIA SA
PETRUSCU SA
INTERPRETA
MAGDIA
ADOLESCENTA

MY NAME
IS DITU!

VREI SA-TI MULTUMESTI NEVASTA?
FOLOSESTE FORMA ASTA!

RELAXA

LOS DE
ZUPIN
MORNELE

PREDEAL

CABANA

LEU!

***HORIZONTAL:** 1. FACE O NOAPTE ALBĂ LA REVELION - PUS LA MASA DE REVELION 2. E VREMEA LUI MOS GERILĂ - BUNI DE GURĂ 3. TRUP IMPERSONAL! - HAINĂ DE SĂRBĂTOARE 4. FAC VOIE BUNĂ 5. VIN CU MOS GERILĂ - SE JOACĂ ÎNAINTEA CAILOR 6. SE SCHIMBĂ DE REVELION - LOC DE PETRECERE - CA RĂCITURILE ... 7. TRIMESTRUL I! - PSIE! SE DIN FIRE - SEMNE DE PRIMĂVARĂ! 8. DEPARTE DE DRAGOS - FACE FATĂ FRUMOSĂ LA REVELION - NU-I ACEEA (pop.) 9. PETRECERE LA CUMPAÑA ANILOR - PREGĂTIT PENTRU A FACE O FAPTA FRUMOSĂ 10. CARTEA ANULUI - SORA MAI MARE A SACULUI LUI MOS GERILĂ 11. SE DĂ RUBINETE ÎN NOAPTEA DE REVELION - UN LOC PENTRU ALEGERE 12. NUNINGE! - ADRESEAZĂ PRIMUL GÂND BĂRBATILOR DE LUNGĂ ELE.

***VERTICAL:** 1. ATMOSFERĂ DE POEZIE - UN GÂND DE MAI MULT SI MAI BINE 2. LEAGĂNUL AUTOTURISMELOR NOASTRE - VOIE BUNĂ, MUZICĂ SI DANS 3. MERE! - DEPARTE DE USCĂT - IRONIIILE REVELIONULUI - TRĂNESC RÎSUL 6. INTRĂ ÎN ORNAMENTE DIVINITĂȚI ROMÂNE - ÎNCEPE NUMĂRĂTOAREA 7. CUPRINS DE FEBRĂ - INTRĂ ÎN BOLTA! 8. DEOSEBIT DE PLETOȘI - JOC POPULAR 9. BUNĂ DE SCOS ÎN LUME - PERECHE DE VOIE BUNĂ 10. LA BRADUL DE ANUL NOU (pr.) - ÎNCEPUT 11. TRUP DE PISICĂ / AU APĂRUT DE CURÂND ÎN LUME - CĂNI! 12. ALBUL NEVINOVAT AL PAJISTILOR (pr.) - LUCREAZĂ LA CĂLDURĂ.

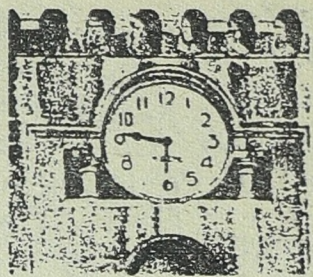
DE ANUL NOU
(BIVERB: 55)

Intre doi mincinosi
cu un om care imita atât de bine
că atunci când e în grădina toate se sting în jurul lui.
Eu, zise celălalt, am un prieten care imita atât
de bine cîntatul, cocozului, că răsare soarele
imediat

(Selectiuni din programul TV de Revelion)

REPREZINTĂ ZAPADA
IN FISA CERCUELA TIPOGRAFIC (DEM NEGRU)
RECEPȚIONEAZĂ GĂSIRILE CĂLORI, SĂ CONSULTE UN ORNAMENT

SENTIMENTUL ISTORIEI

eveniment

100 de ani de la nașterea lui Tiberiu Brediceanu

Din inițiativa Societății profesorilor de muzică din județul Timiș s-a început acum cîțiva ani o interesantă muncă de achiziționare de valori legate de viața muzicală a Banatului.

Rezultatul a fost ființarea în cadrul Muzeului Banatului a unui sector de memoriale profilat pe istoria culturii bănățene.

Printre manuscrisele îngălbenite de vreme peste care și-au aplecat fruntea și talentul minunați creatori de frumos, printre obiectele personale ce mai păstrează nostalgia prezența trecută în universul aducerilor aminte a acelor care au fost Ion Vidu, Sabin Drăgoi, Tiberiu Brediceanu sau Timotei Popovici, printre documente inedite, am regăsit un om al anilor mei de liceu, prof. Rodica Giurgiu.

Acel om minunat care a știut să-și pasiunea pentru „arta sunetelor”, cea mai strălucitoare artă, cum definea Wagner muzica, s-a dedicat cu aceeași dăruire și pasiune creatoare studiului muzicii bănățene.

„Adevărata fericire o găsești în muncă. Și munca pentru mine înseamnă dăruire pentru muzică. Am încercat să transmit elevilor mei pasiunea mea și cred că am reușit să o fac. Acum îmi concentrez eforturile la îmbogățirea patrimoniului cultural muzeal, cu noi și interesante documente privind ansambluri ori personalități muzicale bănățene”; mi-a mărturisit muzicologul Rodica Giurgiu.

Și sectorul de muzicologie posedă un bogat patrimoniu ce atestă permanența și continuitatea culturii românești pe aceste meleaguri.

Existența acestei secții în muzeu vine să confirme afirmația lui Tiberiu Brediceanu: „Banatul a fost și rămîne un loc binecuvîntat al muzicii”.

Banatul, „țara sentimentului artistic” (Goga) a dat culturii românești remarcabile personalități muzicale, afirmate atît pe plan național cît și european.

La 70 de ani de la nașterea aceluia care a valorificat nestematele melosului nostru popular, înscriindu-le în circuitul național și universal, compozitorul Nicolae Ursu, s-a organizat de muzeu o evocare; „Nicolae Ursu”, incluzînd un concert alcătuit din cele mai reprezentative lucrări din creația muzicianului bănățean.

În noiembrie 1975, în studioul de concert al Liceului de muzică „I. Vidu” a avut loc evocarea „Timotei Popovici”, prezentată de Ovidiu Giulvezean. Și-au dat concursul: Corul liceului pedagogic Caransebeș, dirijor, Rodica Giurgiu, Corul liceului pedagogic Timișoara, dirijor, Pavel Romanișan, iar finalul a fost de Corul Facultății de muzică.

O acțiune similară a constituit-o „Alma Cornea Ionescu — 75 de ani de viață”, prezentată de prof. Rodica Giurgiu.

Programul a inclus lucrări pentru copii, lieduri, o suită pentru pian, lucrări aparținînd compozitoarei timișorene.

Împlinirea a 100 de ani de la nașterea lui Tiberiu Brediceanu a prilejuit deschiderea unei expoziții omagiale, acțiune înscrisă în planul U.N.E.S.C.O. de sărbătorire a personalităților.

Pentru a da o imagine completă a personalității marelui compozitor bănățean, acțiunea a inserat în structura sa o expoziție, un simpozion, un concert.

La vernisajul expoziției au participat remarcabile personalități ale vieții muzicale românești: Zeno Vancea, vicepreședinte al Uniunii compozitorilor, conf. Viorel Cosma de la conservatorul „Crișian Porumbescu”, George Firea, compozitor.

Aportul lui Tiberiu Brediceanu la dezvoltarea culturii noastre muzicale a fost subliniat cu deosebită sensibilitate în expunerea prof. Rodica Giurgiu.

Și toate acestea ar fi doar cîteva din acțiunile inițiate de secția de muzicologie a Muzeului Banatului, încă o dovadă că în „Banat muzica e la ea acasă”.

MONICA MILIVOI

Generalul Traian Doda a primit adrese de adeziune din toate părțile țării locuite de români, iar alegătorii săi întruniți într-o conferință la Caransebeș, la 1 decembrie 1887 au votat o adresă de aderență, ce a fost înmînată patriotului român. Doda le răspunde: „Scopul meu a fost, să deștept pe români și totodată ca vaețele noastre să străbată pînă la locurile cele mai înalte, ca să vadă și Majestatea Sa, că nemulțumirea noastră este mare și că suferințele noastre au ajuns de nu le mai putem suporta, pentru că dacă eu, ca general, care am sîngerat pentru tron și patrie, sînt silit să fac aceasta, atunci trebuie să fie ceva putred în împărăția noastră și trebuie luate mijloace spre sanarea răului”. Urmarea acestor acțiuni curajoase și demne ale lui Doda a fost că în ședința din 11 ianuarie 1888 comisia de incompatibilitate și-a prezentat raportul în înțelesul căruia man-

putatului român, M. Popovici și se iau măsuri pentru noi alegeri în cercul electoral Caransebeș. La alegerea a treia de deputat la Caransebeș a fost ales Lajos Mocsary, om politic maghiar cu vederi înaintate. Prin „alegerea” lui Mocsary, românii din cercul electoral al Caransebeșului au voit să dea dovadă, că ei nu sînt dușmani ai poporului maghiar, ci numai ai sistemului de guvernare, inaugurat în patria lor, ai politicii maghiare de stat. Un gest frumos pe care politicienii maghiari nu l-au înțeles, ori nu au voit să-l înțeleagă”.

În 1888 autoritățile maghiare i-au intentat lui Doda un lung proces de presă, motivarea fiind conținutul instigator la revoltă împotriva ordinii de stat a celor două declarații; proces la finele căruia tribunalul din Arad îl condamnă la 2 ani închisoare și la o amendă de 1.000 florini. Ziarele românești din Transilvania și Ba-

TRAIAN DODA — luptător pentru drepturile naționale ale românilor bănățeni (II)

datul deputatului Doda „se declară nimic și se dau dispoziții pentru o nouă alegere de deputat în cercul electoral Caransebeș”.

În ziua de 8 februarie 1888 cînd are loc alegerea de deputat în Caransebeș, 4.500 de participanți, ovaționîndu-l mai întîi pe Doda în fața locuinței sale și apoi pe deputatul Mihail Popovici, „deputatul cu o mulțime de popor, cu muzica în frunte, s-au deplasat la cancelaria lui Traian Doda, unde poporul a făcut o ovațiune neașteptată generalului, care a vorbit poporului îndemnîndu-l și în viitor la solidaritate”.

În urma înțelegerii cu ceilalți fruntași ai P.N.R., nici deputatul M. Popovici nu a intrat în dieta țării și astfel cercul electoral al Caransebeșului a rămas și pe mai departe reprezentat în Dietă. La fel ca și Doda și M. Popovici a adresat președintelui parlamentului o scrisoare în care sublinia printre altele că: „poziția este determinată de greșita politică de stat” și că într-un corp reprezentativ în care poporul român nu are loc, nu poate să aibă loc nici unicul său reprezentant — nu pot participa nici la deliberările sale, dar nici mandatul nu mi-l pot depune și astfel nici nu mă simțesc pus în pozițiunea de a-mi prezenta în regulă credenționalele”.

Președintele camerei procedeză la fel ca în cazul Doda; solicită prezentarea credenționalelor în termen de 15 zile și apoi raportul să fie trimis în fața comisiei de incompatibilitate. La 5 mai 1888 comisia propune și Dieta decide nimicirea mandatului de-

nat au acordat o atenție deosebită desfășurării procesului politic al generalului, comentînd pe larg atitudinea demnă și plină de curaj a acestuia, exprimîndu-și indignarea față de pedeapsa dată de tribunalul din Arad. Traian Doda, bolnav fiind, nu s-a mai putut prezenta în fața tribunalului, iar cei care l-au judecat nu i-au dat posibilitatea să se apere nici prin intermediul unui avocat. Va adresa împăratului Francisc Iozef un memoriu prin care cere revizuirea procesului. Intervenția la împărat se soldează cu sistarea procesului și a pedepsei. Procesul de presă intentat generalului Doda a determinat, ca urmare a semnificației pe care a avut-o, o serie de procese împotriva ziarelor care au publicat și comentat articolele ce condamnau atitudinea guvernului față de națiunea română în general și față de Doda în special.

Activitatea desfășurată de Traian Doda între 1874—1888, acțiunile lui curajoase, au făcut ca prestigiul său să crească considerabil și să fie considerat, unul dintre reprezentanții de seamă nu numai al idealurilor grănicerilor bănățeni, ci al tuturor românilor din Imperiul austro-ungar.

Istovit de puteri și bolnav fiind se stinge din viață la Caransebeș, la 4ta 16 iulie 1895. Pe drept cuvînt se sublinia la moartea sa că generalul Traian Doda a fost: „bărbatul care a deșteptat simțul național în acest colț de țară, bărbatul în care s-au concentrat toate aspirațiile noastre, care a fost idealul năzuințelor noastre”.

Dr. PETRU BONA

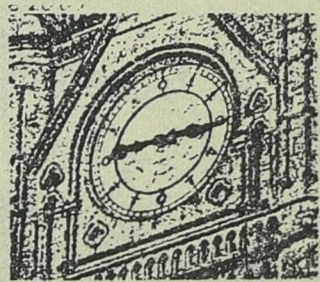

ZIUA INSTITUTULUI

Cînd un coleg „într-ale presei” m-a ruga să scriu o pagină despre ZIUA INSTITUTULUI... am zîmbit de două ori (o dată pentru că această manifestare își avea ecou în centrul universitar, iar a doua oară pentru că îmi puneam întrebarea cum voi reuși să scriu despre o asemenea amplă manifestare doar o pagină...)

14 decembrie 1977. Pentru mulți dintre studenții timișoreni o zi ca oricare alta, a acestui început de iarnă. Pentru studentul medicinist, însă, o zi ce semnifică de fapt, o amplă manifestare artistică care traducea de fapt faza pe institut, acele de a doua ediții a Festivalului național „Cîntarea României” și omagiul nostru adus celei de-a 30 aniversări a Republicii.

Așadar... ora 19. În prezența tov. conf. dr. COLETTE DE SABATTA, a conducerii institutului, a cadrelor didactice și a unui mare număr de studenți a avut loc vernisajul expoziției ARTA DECORATIVĂ (14—22 XII 1977) care cuprinde lucrări de artă plastică, grafică, foto, pirogravură, sculptură, lucrări în piatră și lemn a căror autori sînt studenții: Carmen Dinulescu-Neamțu, Lucia Ciobotă, Mariana Birzu, Mariana Tocuș, Raymond Nistor, Ioan Scorea, Voicu Popovici, Doina Mărieș

... 19.30... o sală de spectacol arhiplină (deși în sala „Olimpia” avea loc spectacolul formației „Lokomotiv GT”). Din toate părțile sălii de spectacol, și-au făcut apariția studenți transpuși ad-hoc în postura de distribuitori de programe: „IEI SCALPELU”, IIEI SESIUNEA, LOVI-V-AR CULTURA!” Și miinile altor studenți receptau această foaie volantă, (ce reînnoia o veche și frumoasă tradiție) scrisă de studenți sufletiști pentru studenți (poate) mai puțin sufletiști.

... 19.40... își fac apariția cei doi prezentatori: Adriana Poneșchi, Emilian Popovici.

Un „bun găsit”, cuvinte atît de frumoase, adresate nouă de tov. prof. dr. GH. BĂCANU — prorectorul I.M.T. — cuvinte ce aveau să exprime și gîndul nostru pentru noua ediție a festivalului național „Cîntarea României”, precum și omagiul adus celei de-a 30 aniversări a Republicii.

... Și pentru ca totuși să mă încadrez într-o pagină voi face o succintă și laconică prezentare a spectacolului: ceea ce a caracterizat calitatea spectacolului au fost aplauzele vii, la scenă deschisă, permanentă voce bună a spectatorilor...

Fie că se viziona peșe de teatru „Numărătoarea inversă” în regia dr. Ioan Romoșan și dr. Ilie Constantin, fie că erau emoționați de talentul recitatoarei Brîndușa Matache, fie că se urmărea echipa de dansuri populare ce ne-au delectat privirea cu un dans de munte din Banat.

Apoi... o liniște deplină se așternu în sală: avea să-și facă apariția grupul de dans modern, expresia cea mai fericită a îmbinării talentului, frumuseții, grației, cu poezia și forța de sugestie a dansului.

Momentele umoristice împletite armonios cu momentele folk au culminat cu spectacolul de înaltă calitate artistică a brigăzii artistice „SCALPELU” (și în trecut fie zis a doua sau a treia replică era răsplătită de aplauze furtunoase)...

22.25... formația de muzică ușoară „M 77” a încheiat spectacolul spre regretul celor ce și-au petrecut aceste frumoase ore în compania colegilor lor...

... Și nu în ultimul rînd... o promisiune: aceea de a reveni cu cît mai multe amănunte despre formațiile artistice ale Institutului de medicină Timișoara.

OFELIA GHENCIU

Starea formațiilor timișorene

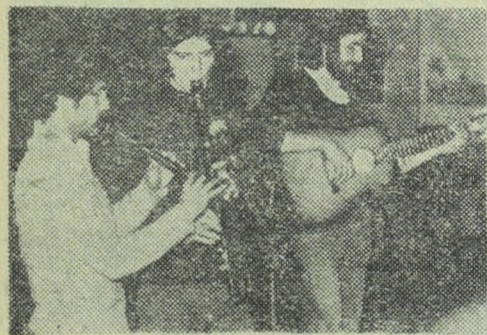
● Nu, **Univers** nu este „cea mai bună formație din cele ce au rămas în Timișoara” — cum afirma recent un redactor al revistei „Orizont”. **Univers** este o formație eficientă, o formație care „merge” nu și una bună. În momentul de față formațiile din țară abia pot fi numărate pe degete, iar în Timișoara — oraș de referință al rock-ului românesc — acestea au dispărut. Este un trist adevăr, pe care îl reamăntem desigur și încercăm ca prin rindurile ce urmează să întrezărim, o nu prea îndepărtată, schimbare a situației, o nouă naștere a faimei de care se bucura acest oraș în ceea ce privește acest gen de muzică. Revenim prin aceasta la un articol de la începutul anului „Formații timișorene — puncte de referință” (din nr. 3(24) și la fel ca și atunci vom face o consemnare a existenței formațiilor lor, fără a emite păreri valorice, dat fiind starea incipientă în care acestea se află.

● Să începem cu așa-ziiții „profioniști” **Univers** (eliseul de jos) — Deși am folosit în introducere câteva cuvinte legate de ei (cele afirmate de ei rămân valabile), îmbucurător este faptul că spectacolul lor cu **Rock 120** s-a bucurat de mare audiență la public, reușind pe lângă aparițiile la teatrul maghiar să umple și 3/4 din sala Olimpia. Stilul formației rămâne tributari stilului formațiilor hard-rock americane cu influențe locomotiv-GT și alte grupuri maghiare. Îi dorim mai originali în poemul rock „Micul print” pe care intenționează să-l realizeze.

● **Clasic XX (L), Amicii**, cântă în locurile pe Valea Prahovei. Idem **Clasic XX (C)** la Turnu Severin și până acum citiva timp **Stelele** la Motelul din Timișoara. Nu mai insistăm la acestea.

● **Gramofon**, jazz mani, vor apărea în decurs de o lună la „Student-club” — Casa studenților. În deschidere va cânta un grup de blues-rock numit **Spectrum**, format în majoritate din liceeni. Iată-i: Adrian Băraru (G), Stelian Acea (GB), Mircea Jebeleanu (DS, voc), Lungu Ioan (P, voc), Florin Serac (voc). Urmăriți afișele!

● **MAGNA CARTHIA**: David Ștefănescu (voc, g), Eugen Iosif (voc, blok-flote), Luis Alvarez Diaz (voc-blok-flote, pc), cu intenția de a găsi corespondența între folclorul arhaic bănățean și cel venezuelean.

● **Coiegium**, o dată cu terminarea serviciului militar al șefului lor Marius Iacovănia, se vor reuni în vederea elaborării unei lucrări „Baba oarba” pe textele lui Ștefan Dandu. Se urmărește o fuziune mai puternică cu muzică progresivă fără a se neglija folk-ul care rămâne predominant. Până când această lucrare va prinde contur, formația ne mai este datoare cu câteva reprezentări cu „Vinătoarea regală”.

● **Test**, pleacă pentru programe muzicale în tabăra de la Predeal. O piesă a lor de care se vorbește este „Noul Prometeu”. Urmărind ultimele apariții publice le-am recomandat mai mult nerv în interpretare.

● **KPK** — pe Boian Perin (G, voc), Krausser Dietrich (gb), Kracovskhy Nicolae (g), Tarmaszi Ionel (voc, pc, g), Nanu Gheorghe (ds), într-o formă bună, piese proprii: „Eu pentru voi”, „Omar Kajan”, „Olandezul zburător”.

● **Fintina domnească** — Chiser Victor (g), Caran Daniel (mandolină, prombas), Fischer David (xilofon), Horea Căbuți (v), Băjenariu Cristel (g). Compoziții: Excursii în anii 2000, „Bun găsit”, „Soarele”, și un sunet neobișnuit pentru publicul nostru.

● **Garaboncias** (Drumeti), grup ce cântă în limba maghiară cu turnee în Ardeal, a-

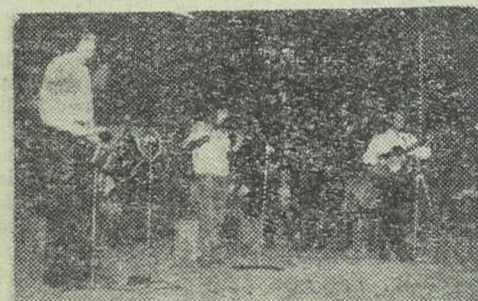
parții de succes la Teatrul maghiar și la Casa studenților în spectacole proprii. Componenta în ordinea din foto: Antal Imre (pc, voc, flaut), Fogarasi Idico (voc, blok-flote, tambură, flaut), Csutak Istvan (g, v, voc). Remarcabile compozițiile „Jocul ursului”, „Pe frunziș”, „Suspin”.

● „Trei trupe” ce folosesc aceleași „scule” primitive, aceeași sală de repetiție. Cea mai interesantă, **Ars Nova 113** a Facultății de electrotehnică, cu: Păunoiu Ma rin (g), Bonder Ioan (gb), Karolini Iosif (p, o, voc), Anghelin Cătălin (voc, g). O muzică de concepție, am audiat două piese interesante „Vântul de noapte” și „Noaptea munților” din ciclul cu același nume. Păcat că spațiul...

● **Mekaton** — grupul Mecanicii, cu Nicolae Ștefan (o), Daniel Barkasz (g), Mihai Takas (g), Cornel Regman (gb), Mircea Avram (ds), Ion Weise (voc), piese de beat-ului, în maniera hard-rock.

● Cea a construcțiilor cu Călugărițoiu Virgil (ds) Kloszbolint (g), Szasz Otto (gb), plus un organist; încercări de pop-jazz, deocamdată doar suporturi armonice și nu linii armonice precise. Ehe!... „sculele”!

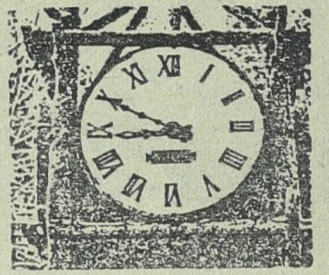
● **Reunions** (EX-M 77) cu Lucian Drebet (gs, voc), Gherasim Roland (ds, voc), Mihai Drăgoi (gb), Sorin Gulca (g). Apariții în spec-

tacolele Institutului de Medicină, piese mai cunoscute „Samba cu mere”, „Margine de ploaie”.

IOAN BĂCALETE

flash

O nobilă acțiune

Richard Freedman

Rindurile de mai jos reprezintă un comentariu pe tema unei cărți unice: o carte fără autor și fără text. Recenzentul este profesor la Colegiul Simmons și colaborator permanent al revistei **BOOK WORLD**, de unde reproducem cronica ce urmează.

The Nothing Book: Wanna Make Something of It? New York: Harmony Books. Nepaginată.

„Din nimic nu se naște nimic”, îi spunea regele Lear Cordeliei, dar orice artist minimalist din zilele noastre l-ar lămuri că se înșală. „Mai puțin înseamnă mai mult” — iată un aforism mult mai tipic pentru vremurile de azi, cind ne amenință scufundarea într-un ocean de cerneală tipografică. Nu e nevoie să fii ecolog angajat ca să deplingi defrișarea zilnică a atîtor păduri pentru satisfacerea scriitorului orgolios și a editorului rapace.

„Cartea cu nimic” este o reacție salutară împotriva avalanșei editoriale, o mostră de prim rang a artei minimale, cu mult mai presus de teatrul lui Beckett, sculptura lui Giacometti sau muzica lui John Cage. Într-o epocă de întristătoare neglijențe de corectură, iată un volum fără nici o greșală de tipar. Într-o epocă în care cel mai prăpădit exemplar cartonat te costă o avere, prețul „Cărții cu nimic” nu depășește 3 dolari. Într-o epocă în care autorii își fac un scop din a șoca cititorul la fiecare pagină, apare un volum de o candoare și o austeră puritate, ce nu va face să roșescă obrazul nici unei fecioare. Conținutul cărții este un calmant ideal. Ce mai, cartea face deliciul oricărui recenzent: toate paginile sînt albe.

Editorii pretind că volumul însumează 192 de pagini imaculate, deși sînt nevoiți să mărturisesc că nu le-an numără.

Pe supracopertă poți citi obișnuita prezentare reclamă, care de data aceasta ne oferă o apologie a nimicului în rafinate pastile preluate de la un Socrate, Un Lucrețiu, o Maria Antoniette sau un Ila Gershwin.

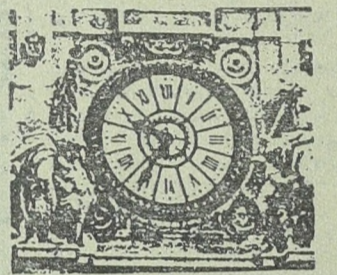
Singurul reproș pe care îl fac editorilor ce au conceput și înfăptuit o acțiune de asemenea noblețe, este neîncrederea lor în nihilismul ferm și consecvent. S-au apucat să ne sugereze tot felul de utilizări posibile ale cărții: „Scrieți-vă singuri un roman (scurt)”, sau „transcrieți rețete de bucătărie sau presați flori între file”, sau „transformați-o într-un album de citate”, sau „începeți un jurnal intim”.

Consider că o astfel de activitate febrilă ar fi o gravă eroare, de-a dreptul o perversiune. De ce nu lăsăm paginile albe, mă rog? Cum o să corectăm noi perfecțiunea? Ce reconfortantă este priveliștea „Cărții cu nimic” în raft, înghesuită printre atîția autori prolificași! Ce frumos își vede ea de treabă, fără să ne piseze cu pleoara pentru cine știe ce cauză zurbagie! Ea nu ne promite mai mult decît ne poate da.

„Cartea cu nimic” este un prilej de o asemenea elevație artistică și spirituală încît nu-mi mai doresc altceva

decît să apară și discul. Cincizeci de minute de binecuvîntată tăcere e un chilipir căutat de oricine azi, iar în situația în care nu se mai plătesc drepturi autorului sau uniunilor de creație, posibilitățile devin practic nelimitate. Totuși, nici măcar ciclul complet de nouăsprezece discuri de liniște (egalind durată „Inelului Nibelungilor”, interminabilă tetralogie wagneriană) nu va putea depăși vreo dată ideea genială a celui care a conceput „Cartea cu nimic”.

N.R. În cazul că vreo una din editurile noastre își manifestă dorința de a publica această carte „unică”, redacția noastră își asumă responsabilitatea traducerii ei.

Penultima oră!

RĂSPUNDEM EVENTUALELOR SESIZĂRI:

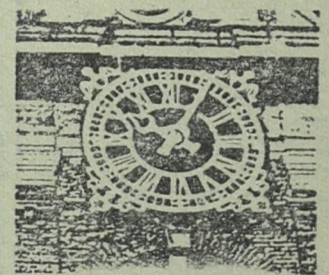
● Redactorii noștri pot să participe la oricare manifestare studențească. Nu e neapărat nevoie să se scrie un material pentru orice invitație. Asta nu-nseamnă că nu trebuie să ne invitați. Poate totuși... scrie ceva!

● Nu înțelegem de ce celelalte redacții ale revistelor studențești nu ne expediază, cel puțin, un exemplar din revista pe care o realizează. Oricum noi sîntem mai generoși!

● Nu vrem să înțelegem un lucru: Rubrica „Puls” a revistei „Viața Studențească”, după mărturisirea redactorului autor, aduce în fața cititorilor o viață studențească în aspectele ei inedite și hazlii. Pentru materiale mai ample trebuie să te încadrezi în planul tematic. Și atunci adevăratul puls al vieții studenților din C.U. Timișoara cum poate fi cunoscut colegilor din alte centre universitare?

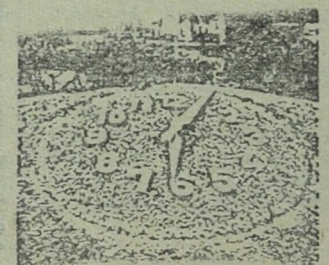
● Auzim că mulți colegi de-ai noștri, timișoreni, refuză să se aboneze la revista tuturor studenților din Timișoara sub pretextul că e slabă. Aștia sîntem noi și asta e revista. Pofțiți „d-voastră” să o faceți mai bună. Porțile redacției sînt larg deschise. Și nu uitați! Și noi sîntem abonați!

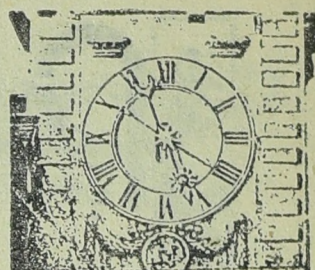
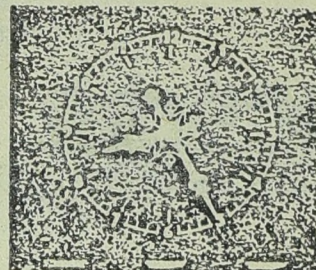
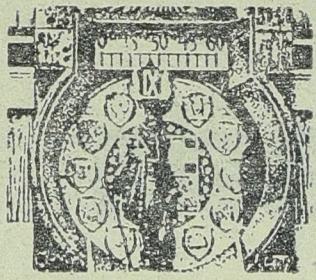
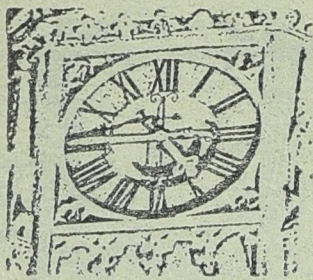
● George Boieru a intrat în sesiune. „Pulsul” vieții studențești este preluat acum de Emeric Szekely.

Miniaturi

Convinsi fiind de valabilitatea zicalei „Nu aduce anul ce aduce ceasul”, am ilustrat acest număr cu vignete reprezentînd ceasuri celebre din marile orașe ale Europei.

CONFĂTUIREA NAȚIONALĂ A CERCURILOR DE LITERATURĂ ȘTIINȚIFICO-FANTASTICĂ

București, 25-27 noiembrie 1977, Casa de cultură a studenților „Grigore Preoteasa”. Lucrările celei de-a 7-a Confătuiri naționale a cenaclurilor de literatură științifico-fantastică. O primă constatare: lărgirea ariei instituționale a s.f.-ului românesc. Prezențe inedite: cenaclurile din Pitești și Drobeta Turnu-Severin.

Confătuirea a avut, așa cum ne-am obișnuit în ultimii ani, un caracter complex. De reținut din sumar: informări asupra activității din ultimul an prezentate de conducătorii cenaclurilor, vernisajul expoziției de artă plastică, lecturile selectivite însoțite de discuții, proiecția a trei pelicule cu temă de anticipație („Solaris”, „Evadați din viitor”, „Pierduți în spațiu”). Momentul culminant l-a constituit masa rotundă „Rolul instructiv-educativ al literaturii științifico-fantastice”, condus (cu inteligență și pricepere-i caracteristică în relieful sensurilor fundamentale) de către Ion Hobana, secretar al Uniunii Scriitorilor. Ne limităm la notarea citorva din nucleele ideatice în jurul cărora au pendulat dezbaterele, la consemnarea unor opinii care, chiar dacă nu au toate marca originalității, sînt grăitoare pentru modul responsabil de abordare a creației s.f.:

— S.F.-ul și R.T.S.; contribuția S.F.-ului la angrenarea tineretului în munca și creația tehnico-științifică; — relațiile știință-om-umanitate, știință-istorie în literatura științifico-fantastică;

— S.F.-ul concepe modele ale viitorului umanității, dar și antimodele (avertismente asupra primejdiei de alterare a vieții sociale și individuale);

— S.F.-ul e o metodă de lucru, nu propriu-zis o literatură;

— realismul și contemporaneitatea literaturii de anticipație;

— valoarea etică și educativă a miraculosului;

— raportul dintre elementul literar și cel extraliterar în S.F.

Laitmotive ale discuțiilor crearea unei publicații specializate la nivel central, constituirea unui muzeu național destinat S.F.-ului.

Membrii cenaclului „H. G. Wells” au avut o prezență activă în cadrul confătuirii, remarcându-se intervențiile pertinente ale lui Mihai-Corneliu Donici, Marcel Luca, Cornel Secu. Locul distinct pe care-l ocupă cenaclul în ansamblul mișcării s.f. din țara noastră a fost marcat și în palmaresul concursului de creație (un juriu prestigios: scriitorul Vladimir Colin, criticul Paul Dugneanu și Lucian Hanu, lector la Editura „Albatros”); Sergiu Nicla — premiul I (la artă plastică), Silviu Gencescu — premiul al III-lea, Dan Deban, Lucian Ionică și Marcel Luca — mențiuni (la literatură).

V. M.

Lăsa jos cana fără măcar să-și înmulțeze buzele în cafea.

— Nu mai am timp de asta. Semnalele de ghidaj sînt din ce în ce mai slabe. Fermoarul alb și lat al hanoracului făcuse „târse”. Închizându-se pînă aproape de gît, Mel îl privi în pic surprinsă, ca pe un ins necunoscut care intră brusc în camera fără să spună nimic, fără să explice nimănui nimic.

— Știu — zise Mel turnîndu-și cafea din aparat — că te ai ghidat bine cînd ți-ai pus în minte să ieși afară”. Evident dreptul de a decide aici îți revine tie... Se zice că ai o responsabilitate IMENSA. Ți-au dat dreptul de a spune ultimul cuvînt, totuși cred că ar fi mai bine dacă ai mai reflecta. Ase-

tografie din stînga.

— Platoul Arcturus... pe asta îl mai avem într-o poză lăsată de la 8.000 de metri.

— Vezi ceva deosebit?

— Lucește ceva... Ar putea fi... mică sau vreo roabă... mai deosebită.

— Ascultă. Am marit fotografia... în urma acestei operații extrem de precise ce reclama fotografiilor ai constatat prezența pe platou a...

— ...unor cupole.

— Nu mă mira. Te așteptai să mă uimească asta? Se uită la ramele subțiri ale ochelariilor, el potîrîndu-și cu degetul mic. Nu-l esă că te așteptai să mă mirată?

— Oh, Mel! — zîmbi. Cum să arate? Mă și vezi.

— Ar fi bine să mărești fotografia pînă ce obții cupola în cele mai mici amănunte. Eii, ar să mă ocup de sistematizarea datelor. O să-mi fie o mulțime de timp... Oare te fac cei de pe Pămînt? În loc să cabanezi, a mestecenilor, a jezului... aștia să apară un pămînt străin. Altfel, ceva deosebit, hurnos... pămînt fierbînt și terburii pipernicite. Aici nu bate niciodată vîntul?

— Pot să-mi spui și mie ce se întâmplă?

— Sîntem înapoi? Am luat legătura prin radio cu noi?

— Sîntem pe Pămînt?

— Da Mel. Au zis că în apro-

— urmă ei. Vi s-au pus la dispoziție camere. Nu veți face o cantină. După-masă va aștepta o conferință de presă. Știi doar!

— Da... evident... Așchia, Gil, unde e ochii?

— Cînd îl privea fix, pentru o clipă Gil îi pără bubăi și vespingeilor. Unde sînt ochii? Rosti blind.

— Adă?

— Adă. Emil. Lăsa.

— Întoarce capul. Băieții stăteau cu mințile înținate, iar biva n sări în brațe. Mel tresări.

— Hei, ticălos bătrîn! Te-au adus înapoi... Am auzit că ai o groază de povești pentru noi. Gil rinjea.

Transplant

menea pași nu se fac cu ușurință. Arăta cu mîna un punct aflat dincolo de fereastră. Dacă treci de colisorul asta de rai se pot întîmpla o mulțime de lucruri cu consecințe incalculabile.

— Am mai vorbit noi de asta... Acum trebuie să plec. Pînă într-o oră semnalele vor înceta.

— Știi unde s-a prăbușit sonda?

— Da... eu aproximativ.

— Atunci ai mai putea aștepta. Poate nu este necesar să plec.

— Oricum trebuie să ajung la noi să fi auzit semnalele. O sondă și faci repede. Gîndește-te că s-ar putea ca nu numai seale de date importante au rămas acolo înregistrate de aparatură sondei.

— Știi...

— Plec... acum plec.

— Semeni cu un schior alergînd după ultimul telescaun care îl poate duce în vale.

— Dacă te uitai dintr-un anumit unghi, fotografiile luceau albi de tare încît nu puteai distinge nimic mai ca lumea. Lanțul de muni apărea conturat veg doar pe lîngă margini, aproape de chenarul alb. În rest nimic.

— Astea sînt din ultimul set, nu?

— Da... uita-te la a treia fo-

— Nu. Știi la fel de bine ca și mine că cei care ne-au trimis au indicii siguri că aici există o civilizație. Experimentul oferă un studiu reciproc. Studiem și ne lăsam studiați.

— În ce condiții ai recuperat sonda?

— N-am mers ca pe Autostrada Trans-Europeană... dar... hm... Sonda era aproape intactă. Mă așteptam s-o vad făcînd praful. Eram pregătit să aduc doar carcasa cu aparatură de colectare a datelor. Vrei să vezi sonda?

— Nu... nu acum. Ți-am spus că „afară” se poate întîmpla orice. În afara ferestrei pe care privea erau trei mestecenți tineri ale căror trunchiuri împărțeau iazul în trei fișe de apă. Pe zădul iazului mai exista o plămînt de metel pe care se putea uita. Pescutul interzis în perioada de... Restul era ascuns sub rugina. Prindea urechi, alți un pește și atunci se de ce se sinucid pașii din azar, amuzau zîndoi, întrebîndu-se. Niste pomi fructiferi se înălțau un pic mai departe de mal, etalîndu-și trunchiurile vopsite, cu var prînzat burbulele neglivate. Dincolo de gardul de Hericepa o alta lume.

— Mă întreb cum or fi arătînd...

— Cine?

— Ei.

ximativ cîntă minute vor veni cei de la Centrul de comandă. Trebuie să așteptăm. Să nu ieșim din punctul nostru.

— Știu regulamentul... Mel privea pe ferestra care aceluia oferea privitorilor un alt peisaj. Dealuri împadurite se înălțau ca sîmărie unor dinozauri. Un droameag întortocheat se scurgea dintre dealuri și se pierdea printre burbulele din jurul cabanei. Priveau încordati fără să spună nimic. Se putea auzi zgomotul neregulat al aparatelor de la staț. Un auzit de motorcare îl acoperi.

— Vînt... țesură etară trimisă așa după ei. Ceva se spărse pe coridor. Un transportor argintiu cu insemnele Centrului se apropia în vizare făcînd o trene de praful respirat. Îl preceda o masă și apoi carcasa transparentă însă să se vadă doi bărbați în halate albe. Unul le ținea senin cu mâna.

— E Gil, scrie Cley. Magistru stăpîn chiar lîngă ei.

— Gil îl privi pe zîndoi și își lăsa o poziție cu mai comodă.

— Deja am trimis echipa operativă la cabană. Ai văzut transportorul. Sînt acolo și cei de la prelucrarea datelor. Avem multe să ne spunem. Pe coridor circula oamenii cu figuri pe care Mel nu le putea distinge. Nici un cunoscut. Numai Gil.

— Trebuie să vă odihniți —

— Acum o să se zărească Odih-

nă obligatorie.

Emil se apropie de ei și îi trase un bobornac.

— Evident... vorbim după...

— Știi ceva Gil? Nu vreau să fac naif.

— Nicăieri. Hei, ce mai poate bea ceva aici?

— Suetri... dar după ce vă culcați. Trebuie.

— Nu vreau.

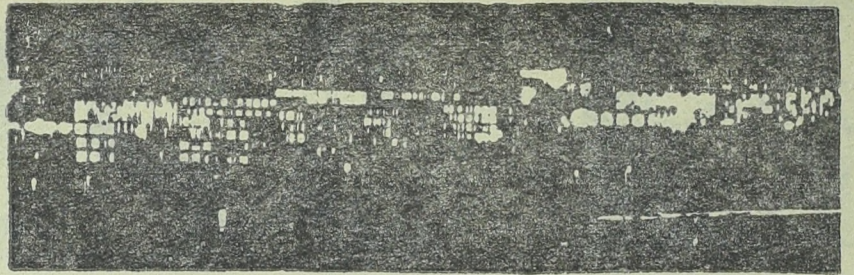
— Regulamentul este clar.

— Să ții pînă Adina în plămîntă în loc de țavași. Acum vreau să mă distrez un pic.

— TREBUIE SĂ DOERMÎ AMINDOI ACUM!

Pe coridor, ambele nu mai misca. Gil încerca să-l prindă pe Cley de braț, apoi îl lăsa numai să cadă moale pe singurul „Arăta speriat. Np se mai cuzea nimic, aerul păcea ceva consistent în care sunetele se arundau. În pereti se căsăra zgomot ce dezveleau cerul. Nu mai era nevoie să te uita pe ferestre. Gil Emil. Adi le apăreau acum bubăi și respingători.

— Ce se întîmplă? Doamne... Mel se agățase de Cley. O trasă înăz trecînd prin locul unde fusese un stîlp de susținere. Căderea nu se paraua. Disparea pur și simplu. Drumăgaul întortocheat nu mai era nici el. Alergau peste pămîntul sfîrnicios și peste ierburii pipernicite, spre munții ce se înălțau masivi și negri.

SENTIMENT

de orașul acela
mă apropie câteva adrese incomplete
mai multe programe de-a mă lăsa de fumat
o primire ce n-o pot șterge cu altă privire
cartea răzlețită de la un necunoscut
niște cabluri ce le camuflează realitatea
precum și
câteva lire de nisip rămase-n buzunării mei
din vara trecută de la mare
și care doar aici au devenit
numai ale mele

FILA UNSPREZECE

La colțul unei străzi
din acest înzestrat oraș
o tinărie olteancă
leagă ciorchini de cireșe aurii
cu lire
din părul ei negricios

BANCA

Noaptea hrană poetul lămurește căpățile
pentru asta nu trebuie toamne goale
ori primăveri ieșite din comun
ploind strada e o scriere pe tamă dată
auzi frate Tudose pașii vinzătoarelor
când se-ntorc în grupuri de la complexe

DORU VLADIMIRESCU

MATUȘI, IN VIZITĂ

precum niște copii lingind acadele
lansind acele cu gămălie în baloanele colorate ale
fetitelor

alerând la un film
duminică în hainele cele mai bune
așteptind smirna și spunind sârmina tanti mătușilor
când vin în vizită la mai mulți ani o dată
și apoi așezindu-ne-n fotolii să ascultăm la nestirșit
niște cuvinte de ne-nțelese
ori spărgind ferestre cu mingile de gumă
lumind prin șoproanele de lemne
sau jucându-ne de-a războiul : pac ! pac !
ești mort !

ADRIAN DERLEA

JAZZ

Tuburile colinzilor
Sensibilizează
Lămurile de făclii
Prin tuburi răștrinte
Grădinar
Oferă flori
Din liniștea fierbindă
Gonește murmur de viață
Pe cioburile crescute în case
fără pereți
Au răsărit
Antene de greier
Noaptea cu pași mărșăluț
Măsoară timpul
În dimensiuni pentru auz.

TRAIAN POP TRAIAN

TREI POEME

apa țșnește din robinete
senzație de rece și sărbătoare
confort al zilei
și peste tot toaște curățirea de praful săptămânii
încuibat în porții vestimentelor harnice
în straturile pielii cotidiene
totul capătă luciu sub unghii și spumă
și se alege poemul din auzul cuvinte
lipite pe aripa memoarei
în zborul grăbit
prin vegetația în floare a limbii

Unde se-nalță mințile pe care le-am prins
și ce ape dezleagă
Unde se-mbăiază trupul tău tinărie
prin ce-nalță țesătura trec picioarelor tale
și buzele tale spre căra sânturi
unde stai și lumizi
ce visezi când îți bei cafeaua de dimineață
dar ochii tăi ce se-nchid când zimbesci
peste care imagine
la ora-când te port prin valuri de cuvinte
pe umeri
și-ți cauți formele-n tiparul poemului
unde locuim un timp împreună

Sintem în orașul promis
aici trăiesc cei ce-au venit să-l locuiască
nici nu le trece prin minte că acesta e orașul
despre care vorbim
altfel sînt destul de ocupați toată ziua
cine știe
cu ale orașul pipăie și ascultă
cum poți pleca la plimbare
aceasta a fost prima lecție de dictare

PETRU M. HAȘ

TINERI POEȚI TIMIȘORENI

VOIEVOD DE PARȚA

în stînga mea bunicul voievod de Parța
în dreapta bunica sprîjinită de sapă
ca de-o rază girbavă de lună
într-un amurg
cînd pisicile din fotografie
se dau în vînt
după fluturii de pe lămpaș
stîrnind un nor de frunze pale
peste gardul înveșmîntat cu brumă.

CAMUS

aproape 6 ore și ceva
laci cu acceleratul
de la București la Herculan
aproape 6 ore și ceva
l-a citit pe Camus fata aceea
(din cînd în cînd își așeza
picioarele
unul peste altul
ori
unul lîngă celălalt
netezindu-și rochia
cu gesturi pierdute)
aproape 6 ore și ceva
în fața mea
apoi a coborît

MARIUS TARZIU

VINTUL

Și iar fluieră vîntul o trecere
să-și facă de cap, de-altfel ce-mi pasă ?
cînd eram mic, demult,
bunicul mă purta în carul cu lin
și eu îngropat, copleșit de izul acela
de iarbă uscată
legănîndu-mă
și privind norii cum se zburciumă
mă gîndeam la război ce să-mîntosească
și la drumurile care sfîrșesc în cer

AL. BERCEANU

EROTICĂ

În locul fiecărei pietre rupte din mine
crește cite o întrebare fără răspuns.
Cine le rupe, iubito, de sînt ca un pom
cînd îi cad fructele, vara, din ramuri
dar nu în țărba ci înapoi în pîntec ?
Cine le rupe
și mai ales ce face cu ele ?
Te întreb pentru că uneori
cîlcăm pe tăcerea sleită în pietre
și tăcerea se cațără în cuvintele
din care este făcut sîrutul.
Numai de nu ai fi tu, iubito,
zidul care mi se vede sub haine pînă țîrziu
și care demult sub hainele mele nu mai este
întreg.

MIRCEA BIRSILA

CU VOCE RECE

Cu voce rece de metal
pătrund vînturile prin ferestruici
nu înainte ca toamna
să-și măturisească refuzurile
lunecînd de pe acoperișuri
pe trotuare
cu franze vestelto
încît poli să-și asculte
tristea zăgăzită discret pe asfalt
și deși se întinsecă ceva mai devreme
ca un chibrit la capătul
unei discuții țîrziu
orașul continuă să fițile
pînă undeva foarte aproape de margine
gîlînd miezul adevărului.

ION MONORAN

CURIOȘII

Pe altele mucegăite
un straniu echipaj
Aștepta cu ochii lumarii
Eclipsa
Chiar spuma purpuriu spulberată
În albă lumină
Ca o scrisoare pe care
O aștept
De clipe spălăcite de auză întrebuintare
Pîndea
Jumătatea sau stertul de lună
Cedăntă jumătate sau stertul
Tăcerii

PETRU ILIEȘU

Din lirica universală

GARA LUNEBURG, 30 APRILIE 1976

Nicolas Born (n. 1937), R.F.G.

Este ora 5 și 45, peisaj de mașini nedormit,
de parcă totul ar avea astfel un loc definitiv.
(Să nu se atingă nimic, să nu se miște nimic !)
Prea matinalii ameșiți ce înghit, fum
pe stomacul gol, mape, priviri
capricioase printre ușile care se bălăngănesc.

O femeie ridică tuioul chișcului de ziare. Mestecent.
Spumă violetă.
Încă e luminat, un reflex albăstrui
al cerului stă agățat printre pomii.
Cărucioare poștale trec pe peron.
Ceva mai țîrziu se deschide restaurantul. Cel care
întră, sînt eu.

A sosit un tren : cînd se oprește poate fi văzut
pirind și oftînd. Materialul e istovit
și obosit.

Acum cîva timp aici mai zăcea zăpadă.
Ceasurile din parc dorm.
Conducta principală doarme.
Această lumină pătrunde, țără nici o asprime, ca
- trebuie să mă stăpînesc - masca de eter
într-o mină pufoasă.
Ce dimineață și ce ochi în mijlocul ei.
Ce părăsit și obosit sînt.
Ce bolnav și locuit flutură pe lîngă noi acceleratul.

Chelnerul îmi ia ceașca ce încă nu
e goală. O femeie tumează cu degetele rășchirate.
Ce-i veni să-și rășchieze așa de dimineață degetele.
Cînd cască, l se umilă puternic sînil.
Pe masă o cutie goală de chibrituri, celofan
și staniol. Apa clipește în chivretă.
Femeia micuță și tenace, a cărei față apare lîngă
mașina de cafea, ca o retrospectivă într-un film
ocasional
pe care încă nu l-a văzut nimeni.

CUM AM TRAVERSAT

Alain Lance (n. 1939), Franța

Cum am traversat acele orașe opace foșnind
semnele necunoscute ale ziarelor existau anotimpuri
de păsări de licăriri vorbe împrăștiate în jurul
ceunelor
Măsuram Opere impozante pierzîndu-mi pletele
Ah da am umblat prin zăpadă și arșiță fără dorință
pentru
sîrșitul parantezei eșuînd de douăzeci de ori pe
delta seriilor dînd singelui meu toată cîmpia
Printre cioburi amîntirea voci amestecate
Atunci adormeam pe clătrățele orașelor
Somn lung al unui singur riu
Buză spînzurată în crăpătura timpului.

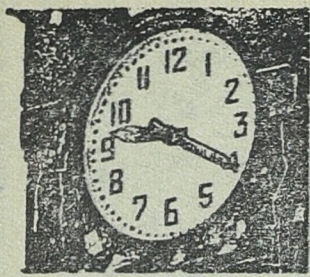
MOARTE PREMATURĂ

Peter-Paul Zohl (n. 1937), R.F.G.

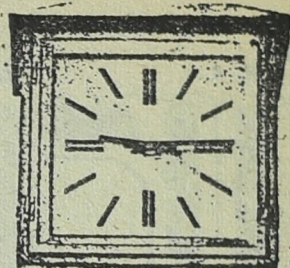
Mozart
a murit la vîrstă
de 35 de ani
să mă vait
îîndcă în Persia
vîrstă medie
e de 30 de ani
Chopin
a murit la vîrstă
de 39 de ani
39 de ani
împliași
este azi în Ecuador
o performanță
Rimbaud
a murit la vîrstă
de 37 de ani
ș-ar număra astăzi
în ghetourile din Capetown
printre moșnegi
să nu îi plîngem
pe cei
ce au murit prematur
mai bine să avem grijă
să moară mai repede cei
ce sînt răspunzători
pentru morțile premature
din Persia, Ecuador, Capetown
așa, cîstîm noi
memoria clasicilor

Traducerea : DOINA PAȘCA și WILLIAM TOTOK

Fotografie de GEBORGHE TARTAN

SPORT

Optimizarea biologică prin sport

Relațiile ecologice sînt intrinsece cerînd fenomene adaptive, autoreglatorii intense, continue și variate din partea organismului uman.

Diminuarea vieții active locomotorii, hipodinamismul specific condițiilor civilizate, determină sedentarismul. Cerințele asimilării volumului în continuă creștere de date informaționale, cît și automatizarea determină suprasolicitarea neuropsihică, iar condițiile mai bune de trai față de solicitări fizice diminuate crează fenomenul supraalimentației. Aceste fenomene duc la situarea pe coordonate noi a gîndirii despre ocrotirea sănătății. În același timp însă faptele generate de civilizația contemporană au permis medicinei să acumuleze în ultimele decenii, date provenind din alte discipline, date ce aparțin inițial fizicii, matematicii, ciberneticii, prognozei, etc.

Aceste elemente noi utilizate în gîndirea modernă, conduc la o mai complexă imagine a relațiilor mediului intern al organismului și ale mecanismelor ce asigură capacitatea de a compenso, prin autoreglare adaptivă, influența mediului extern, pentru a-i asigura omului păstrarea și întărirea stării de sănătate.

În conexiune cu mediul ambiant, fizic, social, sănătatea nu mai poate fi privită azi doar ca „absența a oricărei suferințe”, sănătatea se caracterizează în concepția contemporană tr-o noțiune enunțată de Organizația Mondială a Sănătății și unanim acceptată ca „o bunăstare fizică, mintală și de integrare socială”.

Sarea de sănătate nu este însă un proces fix, stabil ci lăbil, într-un echilibru oscilant al funcțiilor și proceselor vitale, între anumite limite de variații fiziologice, ce dealtfel pot fi reprezentate matematic. În caz de de adaptare continuă la condițiile vieții apar fenomenele de dezintegrare, de dezadaptare, de boală.

Omul care genetic nu corespunde întru totul mediului, cu cerințele evolutive ale acestuia, este necesar a fi continuu modelat, educat și instruit, pregătit multilateral, la un nivel cît mai înalt, spre a-l face capabil de o adaptare optimă, la cerințele variate ale vieții sociale.

Biologic, munca profesională constituie, în acest sens, singurul mijloc de integrare socială a omului, ce se reflectă direct asupra dezvoltării societății. Creșterea capacității adaptive biologice pentru muncă se reflectă asupra randamentului muncii, asupra productivității carea și instruirea multilaterală pe cap de locuitor. Astfel, educația complexă a omului devin premiza de bază a rolului social pe care îl deține organismul în stare de sănătate optimă, în creșterea nivelului de trai, în bunăstarea tuturor cetățenilor societății noastre, în consonanță cu vastul program elaborat de partid.

De aici rolul pregnant al modelării continue a omului și îndeosebi ponderea modelării la vîrsta de creștere în „perioada formatică” a tînrului, spre a-i putea realiza o cît mai corespunzătoare pregătire pentru

viața activă productivă, pentru optima integrare socială. Numai deținînd o bună și completă sănătate fizică și mintală, rezistență și adaptare continuă la factorii și condițiile de mediu, de muncă, numai stăpîn pe o gîndire sănătoasă pe o conștiință la nivelul cerințelor unei societăți avansate, tînrul care pășeste pragul vieții active, va deveni un element creator, util societății. De aceea putem considera că în rezolvarea problematicii complexe ce cade în sarcina ocrotirii sănătății se situează central măsurile ce urmăresc să asigure tineretului dezvoltarea fizică și intelectuală armonioasă, pentru o optimă integrare socială.

Eficiența măsurilor de integrare socială se condiționează astfel direct de îmbunătățirea condițiilor de mediu, de educare și instruire, de asigurarea unui mod igienic de viață, de nivelul de pregătire și antrenare a tuturor funcțiilor adaptive ale organismului.

Astfel în societate, înțelegem ca un proces dinamic complex și oscilant, se reflectă direct starea de sănătate a componentelor săi, calitățile biologice integrative ale omului. De aceea eficiența muncii de ocrotire a sănătății nu mai poate fi apreciată doar prin prisma vindecării, a tratării bolilor, ci prin scăderea incidenței de instalare și apariție a bolilor, adică a fenomenelor de dezintegrare și dezadaptare biologică.

Acest deziderat, în condițiile societății socialiste multilateral dezvoltate, poate fi realizat printr-o muncă profilactică organizată printr-o continuă și intensă optimizare biologică.

Educația fizică și sportul reprezentînd un excelent mijloc de optimizare biologică cît și de întretinere și stimulare a funcțiilor organismului, constituie pentru toate vîrstele elementul substanțial de realizare a acestui deziderat.

De aceea conducerea Partidului nostru, a statului nostru a înscris mișcarea de educație fizică și sport în activitățile organizate de stat, în școală, producție, în viața cotidiană a societății noastre.

dr. TITUS PETROVICIU

Ce știm și ce nu știm despre „Poli“?

Odată cu începerea campionatului 1977-78 Politehnica Timișoara a pășit în cel de-al douăzecilea an al său în Divizia A.

Pentru cei care cunosc activitatea acestui puternic club sportiv reamintesc cîteva din datele importante ale acestuia, iar celor care nu o cunosc le-o prezint cu speranța de a fi alături de infocații suporteri ai echipei de pe Bega.

Inițindu-se din inițiativa primului rector al Școlii Politehnice: Traian Lalescu, în primăvara anului 1921, Societatea sportivă Politehnica are ca președinte pe profesorul arhitect Victor Vlad.

Între secțiile de început s-a aflat și cea de fotbal care a participat înainte de a-și vedea „marele vis” — împlinit, în campionatele orașene, în diviziile C și B.

Ratînd calificarea pentru divizia A în primele două ediții de după război „Poli” reușește să promoveze în urma barajului desfășurat între 15 mai și 10 iunie 1948 la București.

Așadar Poli în divizia A începînd cu ediția 1948-49. Primul meci la Timișoara pe stadionul „Electrică” cu Juventus București, scor: 3-1 (1-1). Primele goluri: A. Rădulescu 2 și extremă Dee. Formația: Francisco-vici — Corbus Păcurariu — Mazăre, Popescu Mioc — Andreeșcu Iovan, A. Rădulescu, Dee, Chioreanu.

La finele acestui prim campionat Poli ocupă un loc modest — 10 urmind ca în ediția următoare să se afle pe locul 3. Anul 1951 îi aduce însă locul 12 și odată cu acesta retrogradarea.

De la promovarea în 1953 echipa studenților timișoreni va obține rezultate valoroase, clădindu-se de două ori pe locul 6, odată pe locul 4 și de două ori, pe locul 3. Aceasta constituie perioada numită „de aur” în istoria clubului de pe Bega. Amintesc aici cîteva din rezultatele mari: 4-0 cu campioana anului 1954: U.T.A., 6-1 cu

C.F.R. Timișoara, 8-0 cu Dinamo Brașov, 5-0 cu campioana anului 1956 C.C.A., 5-1 la Oradea cu ICO, 6-2 și 4-1 la București cu Dinamo, respectiv C.C.A. în 1957/58, 6-1 cu Dinamo Bacău ș.a.

Tot în această perioadă Știința Timișoara cucerește „Cupa României” învingînd la București în finală pe Progresul București cu 1-0 (1-0). A înscris: Cădariu (min. 34).

Virful de atac al Științei, Ioan Ciosescu — azi medic ginecolog la Arad — a cîștigat două titluri de golgeter în 1955 cu 18 goluri, cu un gol mai mult ca: Ozon, Drăgan (Petrolul) și Dinulescu (Știința T.), colegul său și în 1957-58 cu 21 de goluri.

Printre jucătorii care s-au impus de-alungul anilor atenției spectatorilor și selecționarilor loturilor reprezentative s-au aflat: Anghel Stelian, Aurel Boros, Oct. Brînzei, Cădariu Petre, Const. Dinulescu, Gîrleanu Ilie, Lereter Iosif, Cicerone Manolache, Petre Mehedintu, Andrei Rădulescu și Simion Surdan care au îmbrăcat tricourile echipei naționale A, Petrișor Curcan, Emanoil Mițaru, Petre Cojereanu, Cornel Tănase, Raul Mazăre, Dan Păltinișan, Mihai Tiran, Dănuț Lața, Ionel Bungău și alții care au evoluat în loturile B, tineret și juniori.

Aceștia au fost pregătiți de antrenori din rîndul cărora amintesc pe: V. Carte, Bürger, Z. Beke, Eugen Mladin, Coloman Braun Bogdan, Vasile Deheleanu, Silviu Bîndea, C. Voroncovszki, Dincă Schileru, prof. Ion Ionescu pe care-i urmează acum antrenorul emerit prof. Angelo Niculescu și Const. Rădulescu.

Să sperăm că Poli va reuși a zecua participare în rîndul cesă-și serbeze această a douălor mai bune echipe cu un loc pe podium și cu o participare într-o cupă continentală fie ea și Cupa Campionilor Europeni.

IONEL MECHEȘ

Mai mult ca sigur, popoarele orientului antic au păstrat un adevărat cult pentru conducătorii lor. Spunînd aceasta, nu intenționez să se înțeleagă că adorația ar fi constat doar în jertfe și slujbe, ci aș vrea să privim și o altă fațetă a manifestărilor spirituale.

În întreaga lume se practică astăzi un joc sau mai bine zis un sport al minții care ne duce mereu cu gîndul la șahii Persei antice.

GO — miracol și filozofie din Țara Soarelui Răsare

Actualmente tot mai mult teren cîștigă un alt joc, vechi de mai bine de 4.000 de ani și ocupînd un loc de frunte în cultura Orientului. Denumirea-i provine de la numele unui monarh legendar al Chinei pe nume GYO. Ați înțeles desigur că mă refer la jocul de GO.

Descrierea jocului este foarte simplă. Doi adversari sînt în fața unei table, cu un carouaj de 19x19 linii, avînd fiecare o cutie cu puluri albe și negre încercă să ocupe fiecare cît mai mult teren, așezînd piesele pe intersecțiile liniilor.

Cînd jocul a început să se practice pe scară largă, a adoptat principii din astrologie, strîns legate de vechea filozofie chineză. Astfel, piesele albe și negre simbolizează pozitivul, respectiv negativul elementar din univers iar punctul central de pe tablă reprezintă centrul firmamentului.

GO a luat o mișcare extraordinară în Japonia, unde a fost introdus în timpul regimului împărătesei Suiko, care a domnit în timp ce în Europa Imperiul Roman era în declin.

Anii au trecut și odată cu ei popularitatea acestui joc a crescut, începînd să apară competiții, campioni, categorii de clasificare (cunoscutele dam-uri).

În zilele noastre, Asociația Japoneză de GO include opt milioane de jucători, dintre care o sută de experți. Numeroși jucători mai sînt în China și S.U.A., ba chiar în Austria și R.F.G., unde recent a avut loc un mare turneu.

Desigur, acest joc și-a făcut un oarecare ecou și la noi în țară. Deși timide, inițiativele apar și am fost foarte încîntați că un grup de studenți timișoreni de la M.A. al cărui animator este Fazekas Andrei, caută să pătrundă tainele acestui joc.

Ei au organizat un club de GO și în acest scop se întrunesc în fiecare marți seara la orele 20 la clubul facultății. Oricine este binevenit la aceste întîlniri.

Ajuns aici, ce-aș mai putea spune? Pe cînd un campionat studentesc de GO?

MIHAI JUNEĂ

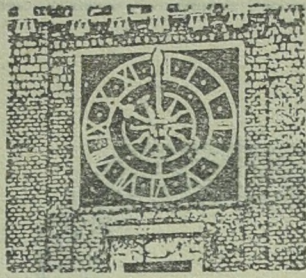

Așa arată galeria „Poli” în vremurile ei bune.

Fotografie de GH. TĂRȚAN

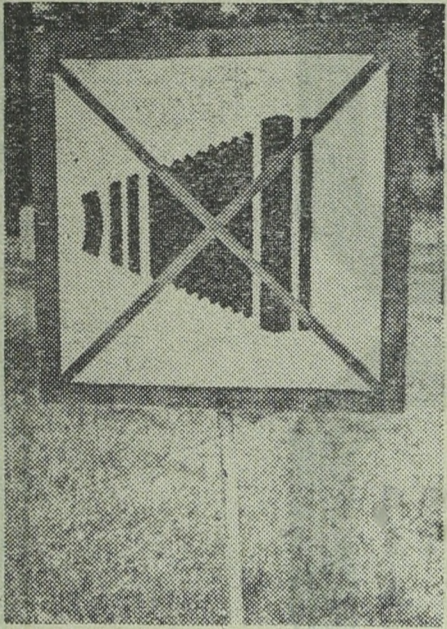
CEI MAI BUNI SPORTIVI DE PERFORMANȚĂ DIN C.U. TIMIȘOARA :

1. Dumitru Gheorghe, Șt. ec. III (rugbi) — lot R.S.R.;
2. Galovici Ghiula, Ed. fiz. III (pentation);
3. Popescu Doița, Filo. III (volei);
4. Marcov Darinca, Ed. fiz. III (handbal);
- lot R.S.R.;
5. Minzat Milenco, Mecanică II (baschet);
6. Caseti Mircea, Șt. ec. II (baschet);
7. Crăciunescu Sorin, Ed. fiz. I (pentation);
8. Matei Lucian, Mecanică III (rugbi);
9. Gheorghiușoiu Anca, Ed. fiz. I (volei);
10. Niculescu Aurel, Electro. II (atletism) — lot R.S.R., loc II;
11. Columban Atilla, Ed. fiz. II (atletism) — lot R.S.R., loc III, 1.500;
12. Gazibara Georgeta, Ed. fiz. III (atletism) — lot R.S.R., loc III, 3.000;
13. Mihailovici Viorica, Electro. II (alpinism) — camp. R.S.R. 1977;
14. Fölker Alexandru, Electro. II (handbal) — lot R.S.R.;
15. Păltinișan Dan, Mecanică I (fotbal);
16. Barna Dorin, Ed. fizică I (fotbal);
17. Lucaci Carol, Electro. III (volei);
18. Bucătea Dan, Ed. fizică II (handbal) — lot tineret;
19. Ligia Jicman, Ed. fizică II (șah) — lot R.S.R.;
20. Dușu Daniela, Filo. II (șah) — camp. univ. 1977;

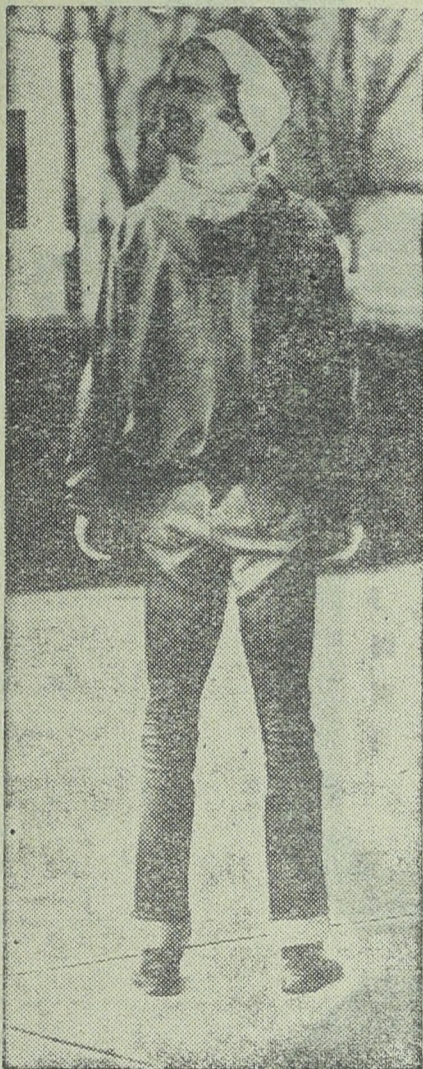

UNITATEA ESTE ÎNEHUȘĂ.
PRELUĂM ȘI PRELUERĂM
POIANTE
Conducerea

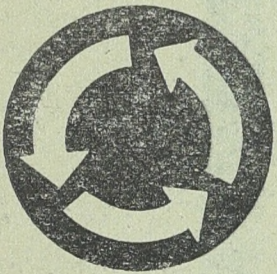
OBIECTIVUL SOBRU

Fără cuvinte...

Incotro, Ovidiu Corduneanu?

Intelepciunea paginii!

IARNĂ GÎNDURI DE TOAMNĂ

Ninge...
Ploaie cu frunze... Incet, calm, căci Toamna nu se grăbește niciodată. Nu-ți face grijă timp să cadă fiecare ^{fulg} ~~frunză~~; ^{toți} ~~toate~~ au dreptul să se uite bine, să-și găsească un loc anume și să-și dea drumul, legându-se, pe firul invizibil al gravitației. Pletele bogate ale copacilor și-au schimbat culoarea. Acum ^{albul este} ~~galbenul, roșul și sângiul~~ este la modă. Stingher, verdele rămâne undeva, la rădăcina ramurilor, sau își găsește adăpost într-un brad statornic.

Ce ți-e și cu ~~toamna~~ asta! Capricii... capricii... Uite! Si-a găsit loc de joacă în nori și în seninul cerului, în ^{nivnoare} ~~plouă~~ de frunze, în rful care trebuie să ducă mai departe ^{plouă de arșiță} ~~plouă de arșiță~~ și ^{brumătă cu ciore} ~~plouă de arșiță~~. A umplut iedera ^{arșiță} ~~regio cu vrăbi~~ gălăgioase, a rărit coame ^{arșiță} ~~carie~~ a platanilor ca să vedem fiecare crenguță, fiecare ^{fulg} ~~frunză~~ în parte. Cerul a devenit ușor... ușor. emetitor din adîncimea sa...

Dar ^{fulgi} ~~frunzele~~ tot ^{cad} ~~plouă~~, încet și răbdător, căci ^{iarna} ~~Toamna~~ nu se grăbește niciodată.

Socotelile din țirg nu se potrivesc cu cele de acasă! Reproducem un material primit la redacție pentru a arăta transformările pe care le suferă acesta, din diverse necesități, de la faza de manuscris și pînă la apariție.

CRONICUL UNOR CENACLURI

Cenaclul acesta, așa cum îl știm cu toții, frust și violaceu, a stîrnit din nou spiritul flamboiant al exegezei actuale. Ultimul spectacol așa cum s-a dezvoltat sîeși și nouă, tuturor ca o formulă ideal integrală măștii vitriolante a spațiului incoactiv, ale cărui momente de chintesență artistică, s-au revărsat planturos și falnic asupra unei săli cu 400 de locuri (360 în picioare). Nu vom mai insista asupra unor amănunte de circumstanță, dar seara ce purta numărul jubiliar s-a zidit cu străluciri de calcio vechio în memoria și pe retina noastră atingînd acel maximum maximorum al expresiei, străfulgerînd conștiințe, trecînd noi praguri ale extensiei spirituale.

Am văzut cu ochii minții momente de sustentație lirică fericit îmbinate cu cele de hipersustentație (tot lirică, evident!)

Voi încheia aici din lipsă de spațiu modesta cronică lipsită de orice fel de pretenție, așteptînd cu înfrigurare momentul viitor și vă mărturisesc acest lucru cu conștiința datoriei împlinite și cu mîna pe clantă.

Critic
(Pentru conformitate)
VAN AOLICA

POȘTA REDACȚIEI

Dinu Flămînd: Eseul „Cartea de bucate de la origini pînă la tîgaie” ne-a omorît. Să ne vedem în „Viață”.

Cornel Ungureanu: Singura valoare reală se manifestă în paralelismul axiometrico-structuralist din „Percepția nimicului și nimicul percepției”.

Nina Cassian: Banii vi i-am trimis. Rămîne să ne ghiciți în cafea. Veniți dv. la noi sau noi la dv.?

Adi Păunescu: Antena vă aparține, poezia nu.

Augustin Buzura: N-avem nevoie de orgoliile dv.

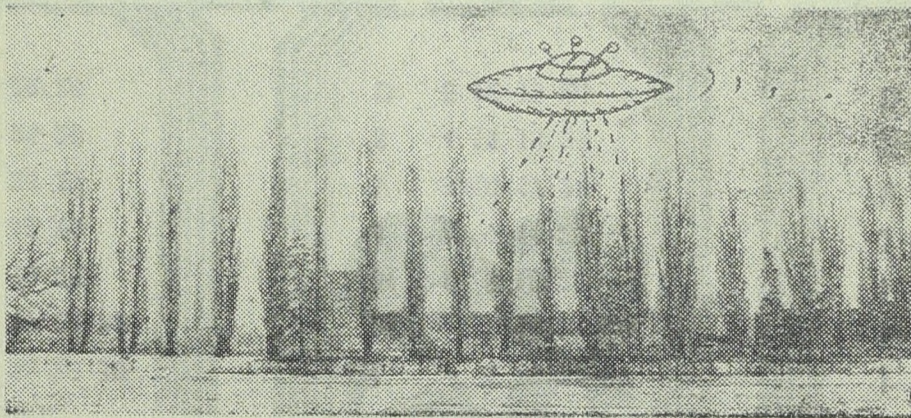
Eugen Barbu: Ne-a plăcut romanul dv. „Delirul”. Cit privește „Groapa”, da, este a dv. Mai săpați, aveți talent.

Marin Sorescu: Slăbuțotecă.

Mihai Beniuc: Nu am putut ridica de la poștă decît 70 kg din epopea dvs. Trimite-ți un camion.

OPINIA STUDENTEASCA: Da, aveți dreptate. Aprecierile la adresa revistei noastre le împărtășim întrutotul. Se pare că butoiășul nostru cu vin a ajuns la dumneavoastră la timp util. Interesați-vă la mesagerie de butoaiete trimise pentru numerele 9, 10, 11.

ZORRO

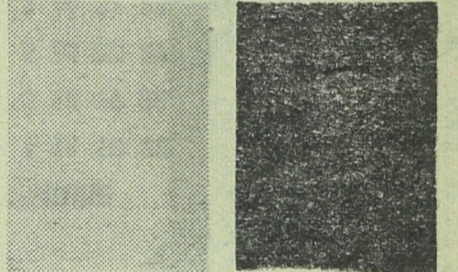

Se apropie sesiunea... zii... zii... zii... bzzz... tropa, tropa, șontic!

OBIECTIVUL VESEL

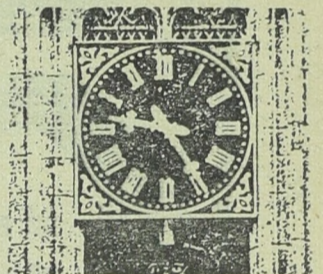

Studentul Gh. Tărțan, surprins de fotoreporterul Gh. Tărțan în timpul documentării pentru lucrarea de diplomă. Tema: ... ceva cu pești...

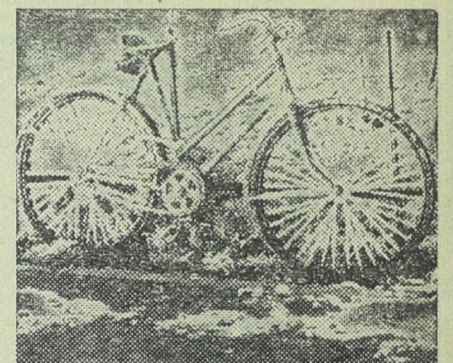
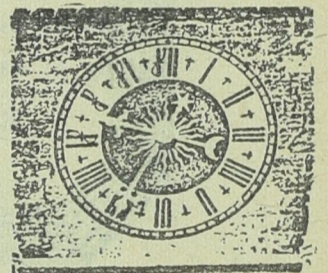

„Zăpada”

„Iunel”

Fotografiile din această pagină aparțin fotoreporterului GHEORGHE TĂRȚAN... zii... zii... zii... bzzz... tropa, tropa, șontic!

REDACTORUL RESPONSABIL DE NUMĂR, ÎMPREUNĂ CU REDACTORUL ȘEF, MULTUMESC TIPOGRAFILOR, CARE AU FĂCUT TOTUL, CA ACEST NUMĂR SĂ FIE REALIZAT ÎN NUMAI DOUĂ ZILE. Noapte bună!

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Redactor șef: GHEORGHE CRISAN (2 19 45, 2 43 91), Redactori șefi - adjuncți: VALENTIN VIȘAN (3 01 63), EMERIC SZEKELY (1 14 46); Probleme profesional-obștești: MARCEL SĂMINȚĂ (1 49 07); ANITTE MATEESCU (1 13 64); GABRIELA RADOI (1 43 96); DIANA CAZAN (4 10 02); MONICA MILIVOI (1900; 1 27 23; 1 14 40), LIA PETRIC (3 43 35), CATALIN ISMAN (3 73 96); Probleme culturale: MIRCEA

BIRSILĂ (2 44 35), RADU TUDORAN (1 43 95); Sport MIHAI JUNEĂ (4 05 81); Secretar responsabil de redacție: (plecat în concediu); Diverse: IOAN BĂCALETE (depus cerere de 11 ani); Tehnoredactoare: NICOLAE LENGHER (1 49 07, 1 16 20); Prezentare grafică: ȘTEFAN POPA (1 49 18); Fotoreporteri: CONSTANTIN DUMA (2 42 46), IOSIF BERWANGER (1 13 23; 0 81); GHEORGHE TĂRȚAN (1 14 40); Redacția și administrația: 2 19 45, 1 49 07, 1 16 20, 1 41 18.

IANUARIE

L	2	9	16	23	30
M	3	10	17	24	31
M	4	11	18	25	
J	5	12	19	26	
V	6	13	20	27	
S	7	14	21	28	
D	1	8	15	22	29

FEBRUARIE

L	6	13	20	27
M	7	14	21	28
M	1	8	15	22
J	2	9	16	23
V	3	10	17	24
S	4	11	18	25
D	5	12	19	26

MARTIE

L	6	13	20	27	
M	7	14	21	28	
M	1	8	15	22	29
J	2	9	16	23	30
V	3	10	17	24	31
S	4	11	18	25	
D	5	12	19	26	

forum studentesc

APRILIE

L	3	10	17	24	
M	4	11	18	25	
M	5	12	19	26	
J	6	13	20	27	
V	7	14	21	28	
S	1	8	15	22	29
D	2	9	16	23	30

MAI

L	1	8	15	22	29
M	2	9	16	23	30
M	3	10	17	24	31
J	4	11	18	25	
V	5	12	19	26	
S	6	13	20	27	
D	7	14	21	28	

IUNIE

L	5	12	19	26	
M	6	13	20	27	
M	7	14	21	28	
J	1	8	15	22	29
V	2	9	16	23	30
S	3	10	17	24	
D	4	11	18	25	

IULIE

L	3	10	17	24	31
M	4	11	18	25	
M	5	12	19	26	
J	6	13	20	27	
V	7	14	21	28	
S	1	8	15	22	29
D	2	9	16	23	30

AUGUST

L	7	14	21	28	
M	1	8	15	22	29
M	2	9	16	23	30
J	3	10	17	24	31
V	4	11	18	25	
S	5	12	19	26	
D	6	13	20	27	

SEPTEMBRIE

L	4	11	18	25	
M	5	12	19	26	
M	6	13	20	27	
J	7	14	21	28	
V	1	8	15	22	29
S	2	9	16	23	30
D	3	10	17	24	

OCTOMBRIE

L	2	9	16	23	30
M	3	10	17	24	31
M	4	11	18	25	
J	5	12	19	26	
V	6	13	20	27	
S	7	14	21	28	
D	1	8	15	22	29

NOIEMBRIE

L	6	13	20	27	
M	7	14	21	28	
M	1	8	15	22	29
J	2	9	16	23	30
V	3	10	17	24	
S	4	11	18	25	
D	5	12	19	26	

DECEMBRIE

L	4	11	18	25	
M	5	12	19	26	
M	6	13	20	27	
J	7	14	21	28	
V	1	8	15	22	29
S	2	9	16	23	30
D	3	10	17	24	31

BCU Cluj / Central University Library Cluj